HALKIN SESİ

4 Ekim 1975
250 kuruş

26

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

MC FAŞİSTLERİNDEN HESAP SORALIM

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE

DÜŞMANI YANLIŞ SEÇMEK REVİZYONİZME VE FAŞİZME HİZMET EDER

Tasfiyecilerin Tunceli'de CHP'ye karşı giriştiği hareket, bana geçmişteki benzer bir olayı hatırlattı. 1969'da TÖS'ün Kayseri Kongresi faşistlerin saldırısına uğramıştı. Bunun üzerine Kongre Ankara'da toplanmıştı. Ben o zaman FKF yönetiminde olan Yusuf Küpeli - M. Çayan grubuyla beraberdim. SBF'deki TÖS Kongresine katılan Ecevit'e karşı Tunceli'dekine benzer bir tutum takındık. O'nu yuhaladık, hatta tartaklamaya çalıştık. Kayseri'deki faşist saldırıyı kınamaya gelenlere, faşist muamelesi yaptık. Gericilerin ve faşist saldırganların tecrit edilmesi için çok elverişli bir ortam doğmuşken, biz devrimcileri tecrit etmeye çalışmış olduk. Kayseri saldırısı üzerine gelişmekte olan anti-faşist tepkiyi baltaladık. Ertesi gün hava tamamen değişti. Kayseri saldırısı unutuldu, bizim davranışımız ön plana çıktı. Yaptığımız hareket, gericilerin işine yaradı.

O zaman Aydınlık'ta çalışan devrimci arkadaşlar bu davranışımızı haklı olarak eleştirdiler. Bizim tutumumuzu en başta destekleyenler ise, revizyonist TİP kliği olmuştu. Bu kliğin öğretmenler içindeki temsilcileri ile birlikte hareket etmiştik. Çünkü yaptığımız iş, Boran revizyonistlerinin kapalı kapıcılık siyasetine elifi elifine uyuyordu. Kendimizden başkasını beğenmiyor, kimseyi ne devrimci ne de demokrat sayıyorduk. Devrimin duygusal tepkilerle değil, doğru bir devrimci siyasetle başarılacağını kavramayan davranışlara giriyorduk. Keskin devrimci geçinmemize rağmen, yaptığımız iş AP iktidarına ve revizyonist TİP yöneticilerine hizmet etti. Çünkü hedefi yanlış seçmiştik.

Bugün yapılan hareket de farklı değildir. Elazığ'da faşistlerin saldırdığı Ecevit'e, ertesi gün Tunceli'de yuh çekmenin devrimci bir yanı olamaz. Faşizme karşı güçlü bir gösteriye dönüştürülebilecek olan CHP mitingi, faşistleri sevindiren bir olaya sahne oluyor.

Bu eylemi düzenliyenler, sonuç olarak faşistlerin, Brejnev uşağı revizyonistlerin ve bunların efendileri olan iki süper devletin yüzünü güldürmüş oluyorlar. Diğer yandan, bu işi devrimcilik adına yaparak, devrimciliği gözden düşürmeye hizmet ediyorlar.

İ. Ertürk

EY REVİZYONİSTLER, FAŞİZMİ GÖZLERDEN GİZLEYEMEZSİNİZ

TSİP revizyonistlerine! Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesindeki savunmanızdan bir parçayı aynen alıyorum.

«...Pinochet ve şürekası ve arkalarındaki yerli ve yabancı tekeller tarafından alçakça öldürülen ve baskı altında tutulan Şili halkıyla dayanışma bay savcıyı niçin öfkelendiriyor? Biz, savcının bütün dünyada lanetlenen Pinochet gibilerini, alçak ve faşist rejimi savunduğu inancında olmadığımızı belirtmek isteriz.» (KİTLE, Sayı: 73, sayfa: 7, sütun: 7)

TSİP revizyonistleri utanın. Bunlar neyi savunuyor. Deniz'in, Yusuf'un, Hüseyin'in idamını isteyen ve kibul ettiren savcıları kime unutturacaksınız? Halkımız kimin neyi savunduğunu, kimin hangi rejimi savunduğunu bilmiyor mu?

Halkımız ne faşistleri, ne de sizleri unutmayacak ve sizlerden de hesap soracaktır.

M. İpek

HALKIN SESİ
HAFTALIK [illegible]
- Sahibi
İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md.
FİKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri :
Çatalçeşme Sok. 48/11
Cağaloğlu - İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad.
P.K. 1112, Sirkeci - İst.
- Baskı: ARZUM Tic. MATBAACILIK
- Abone şartları :
Yurtiçi Yıllık 125,
Altı aylık 65 TL.
Avrupa (Uçak):
Yıllık 200,
Altı aylık 100 TL.
- İlân şartları :
Santimi 30 TL.
Yayın İlânı:
Çerçevesi 100 TL.
- İstanbul Dağıtımı :
Fuat BÜTE
- Türkiye dağıtımı
HÜRRİYET DAĞITIM

BİRİ AMERİKA BİRİSİ RUSYA

İnsanları birbirine kırdıran
Biri Amerika birisi Rusya
Kardeşi kardeşe çekip vurduran
Biri Amerika birisi Rusya

İsrail'i Araplar'a takanlar
Vietnam'ı cayır cayır yakanlar
Aramıza ırkçılığı sokanlar
Biri Amerika birisi Rusya

Çekoslovakya'yı işgal edenler
Doğu Almanya'yı tümden yutanlar
Lübnan'a Keşmir'e pençe atanlar
Biri Amerika birisi Rusya

Kıbrıs türklerindir, alın dediler
Yunan'ı kışkırtıp vurun dediler
Sırtımızdan milyarları yediler
Biri Amerika birisi Rusya

Şimdi sıra Mısır ile Ürdün'de
Nifak saçıyorlar bütün evrene
Kanımızı emen zehirli kene
Biri Amerika birisi Rusya

Bütün ulusları yutmak isterler
Ortalığı karıp katmak isterler
Döğüştürüp silah satmak isterler
Biri Amerika birisi Rusya

Kendiler fezada biz niye yayan ?
Uyan vatandaşım uykudan uyan
Devrani der halkı geriye koyan
Biri Amerika birisi Rusya

Ankara'dan bir devrimci

FAŞİSTLER VE REVİZYONİSTLER BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNİ DURDURAMAZLAR

İskenderun Demir Çelik inşaatlarında çalışan yedi işçi «Bağımsız ve Bloksuz Türkiye» yürüyüşüne katıldıkları için işlerinden atıldılar. İşçilere hakları olan tazminat da ödenmemiştir. Bu işçilerden biri iş aramak için başvurduğu inşaat şirketinden şu cevabı almıştır: «Biz mesleğinde usta olan elaman aramıyoruz. Aldığımız işçilerin fikirlerine ve davranışlarına önem veririz. Seni kontrol edeceğiz, iyice tanıdıktan sonra ücretini söyleriz.»

Yürüyüşten önce olduğu gibi sonra da devrimciler ve halk üzerinde baskılar uygulandı. Yürüyüşe katılmalarını engellemek için Demir Çelik inşaatlarında çalışan işçiler öğle paydosunda bile dışarı çıkarılmadılar. Polis yürüyüşten sonra üç gün İskenderun'a giriş çıkışı kontrol altına aldı. Adana'dan gelen yolcular sorguya çekildi.

12/9/1975 günü polis İskenderun Halk Birliği'ni bastı. Derneği aramasından sonra karar defterlerini aldı.

Bu olaylardan faydalanan TSİP revizyonistleri de şehrin çeşitli yerlerine yazılmış olan «Kahrolsun İki Süper Devlet», «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye» sloganlarını karalamışlardır. Yürüyüşün başarıyla sonuçlanması faşistler kadar revizyonistleri de telaşa düşürdü. Daha evvel yürüyüşe katılanları caydırmak için yaptıkları propagandanın içyüzü ortaya çıktı.

İskenderun halkı, bağımsızlık yürüyüşünü bozmak isteyenlere ve bağımsızlık yürüyüşüne katıldıkları için devrimcileri tutuklayanlara büyük bir hınç duymaktadır. Tutuklu arkadaşların bırakılması için imza kampanyası açmışlardır. Halkın bağımsızlık mücadelesine karşı çıkanlara karşı mücadelesi her geçen gün yükselmektedir.

Faşistler ve revizyonistler istedikleri kadar çabalasınlar bağımsızlık mücadelemizi durduramazlar.

İskenderun'dan bir işçi

FAŞİSTLERİN VE REVİZYONİSTLERİN KOMÜNİZM DÜŞMANLIĞI PROPAGANDASI

Faşistler ve revizyonistler, gerçek devrimcilere «Maocu» diyerek, onları halka acaip birşey gibi göstermeye çalışıyorlar. Çünkü anti - komünist propaganda eskimiş ve artık rafa kaldırılmıştır. Faşistlerin ve revizyonistlerin, yeni saldırı malzemelerine ihtiyaçları vardır.

Revizyonistler, Stalin'e de saldırıyorlar, Mao Zedung'a da. Onlar Leninizmi inkar etmek için, Stalin'e saldırıyorlardı. Lenin'e saldırma cesaretini bulamıyorlardı çünkü. Onlar şimdi de aynı şekilde, Mao Zedung'un şahsında Marksizm - Leninizme saldırıyorlar.

Ne faşistler, ne de revizyonistler, tarihin gelişimini değiştiremeyeceklerdir. Devletler (Ülkeler) bağımsızlık, milletler kurtuluş, halklar devrim istiyor.

E. Özümert

SOVYETLER BİRLİĞİ SAVAŞA HAZIRLANIYOR!

26 Eylül akşamı Tiran radyosu Arapça yayınında Sovyet sosyal - emperyalistleri ile ilgili şu haberi verdi: «25 Eylülde iki Sovyet keşif uçağı Tokyo'nun güneybatısındaki Japon adaları üzerinde keşif uçuşu yaparken Japon radarları tarafından tesbit edildi.»

Açıkça görülüyor ki Sovyet sosyal - emperyalistleri üçüncü bir dünya (yeniden paylaşım) savaşına yoğun bir şekilde hazırlanıyorlar. Bu hazırlıklarını başka ülkelerin semalarına tecavüz edecek kadar ileri götürmüşlerdir.

Sovyetlerin senelerdir yaygarasını kopardıkları Helsinki konferansının daha mürekkebi bile kurumadan büyük askeri manevra ve tatbikatlara, korsanlığa, casusluk faaliyetlerine devam etmeleri onların nasıl bir «barıştan» bahsettiklerini açıkça ortaya koymaktadır. Taktıkları «sosyalist» maskesi de emperyalist siyasetlerini gizliyememektedir. Onlar da halkların mücadelesi sonunda yok olmaya mahkumdurlar. Çünkü kağıttan kaplanlar halkın gücüne karşı koyamazlar.

Yaşasın dünya halklarının bağımsızlık mücadelesi!

Ne NATO Ne Varşova, Yerimiz Üçüncü Dünya!

Kahrolsun Emperyalizm ve Sosyal - emperyalizm!

Bir gurup Arap devrimci

URFA'DAKİ «TOPRAK REFORMU UYGULAMASI» KÖYLÜLERE TOPRAK YERİNE ACI VERDİ

Urfalı köylüler toprağa kavuşacağız diye beklerken, «toprak reformu uygulaması» durumlarını daha da kötüleştirmiştir. Toprak alamayanlar «şansımız varmış, bir defa daha aldatılmaktan kurtulduk» diyorlar. Toprak alanlar ise aldatıldıklarını, durumlarının eskisinden de kötü olduğunu anlatmaktadırlar. Çünkü devlet satılan toprakların ne ekilmesine ne de üzerine ev yapılmasına müsade etmemektedir. Yıllardır toprak dağıtacağız, köylüyü toprak sahibi yapacağız diyerek köylüleri oyalamışlardır. Şimdi toprağı ekemeyen köylüler eli kolu bağlı olarak beklemektedirler. Köylülerin hepsi binlerce lira masrafa girmiş durumdadırlar. Bunların büyük miktarını devlet kapılarında toprak almak için harcadıkları paralar meydana getirmektedir. Köylüler aldığımız toprakları ekeceğiz, bununla uğraşacağız diyerek bu yaz yaban ellerde de çalışmaya gitmemişlerdir. Bu yüzden kışlık erzaklarını dahi alamaz duruma düşmüşlerdir.

Faşist diktatörlerin köylülerimizi aldattıkları ve ileleebet aldatacakları bir kere daha ortaya çıkmış oluyor. Halkımız faşistlerden toprak ve hürriyet beklenemeyeceğini kendi tecrübesiyle görüyor. Yine halkımız «büyük toprak ağalarının topraklarının parçalanacağını ve böylece verimin düşeceğini» bahane ederek feodal düzenin savunuculuğunu yapan revizyonistlerin de faşistlerden farklı olmadığını görmektedir.

K. Aydın

Hiç bir partiyi desteklemiyoruz

Bununla beraber, Türkiye Birlik Partisi'ne oy verilmesine karşı değiliz

Önümüzdeki Kısmi Senato seçimleri konusundaki tutumumuzu 16 Eylül günlü sayımızda açıklamıştık.

NİÇİN BOYKOT ÇAĞRISI YAPMIYORUZ?

Halkın Sesi bu açıklamasında seçimleri boykot çağrısı yapmıyordu. Çünkü içinde yaşadığımız şartlarda, parlamento ve seçimlerden umudu keserek bu kurumları ortadan kaldırmanın ortamını yaratma çabası içinde olanlar, MC faşistleri ve 12 Mart generalleridir. 12 Mart faşistleri, 1971-1973 yıllarında parlamentoda hiç bir önemli muhalefetle karşılaşmadılar. Hatta parlamentoyu, faşist uygulamayı meşrulaştıran bir örtü olarak kullanabildiler. Bununla beraber kısa zamanda Türkiye halkının nefretini toplayan 12 Mart generalleri, faşist diktatörlükleri için bir kitle temeli sağlayamadılar. Dünya kamuoyu da Türkiye'deki faşizme karşı güçlü bir tepki gösterdi. Sonuç olarak 12 Mart generalleri, 1973'de parlamento ve seçimlere dayanarak faşizme meşru bir temel yaratma yolunu seçmek zorunda kaldılar. Türkiye halkının hızlı uyanışı ve sağ oyların bölünmesi, bu plana da darbe indirdi. Gerçi faşist güçler, 14 Ekim 1973 seçimlerinden sonra da Türkiye'nin en temel meselelerinde son sözü söylemeye devam ettiler, fakat zemin onların ayaklarının altından hızla kaymaktadır.

1973'le beraber Türkiye'de faşizmin gerilediği bir dönem açıldı. Şüphesiz faşizm parlamentodaki mücadelelerle geriletilmedi. Faşizmi gerileten, başta işçi sınıfı olmak üzere köylülerin, gençliğin ve diğer halk sınıflarının yükselen mücadelesidir. Hatta bu mücadele, CHP'nin dizginleme çabalarına rağmen ilerledi. Önümüzdeki dönemde birbirini izleyecek seçimlerin faşist güçler için parlak olamıyacağı açık olarak görülmektedir. MC faşistleri olsun, 12 Mart generalleri olsun, artık seçimleri ve parlamentoyu bir ayak bağı olarak görebilmektedir. Buna karşılık halkın mücadelesi, demokratik bir iktidar seçeneği yaratacak kadar yükselmemiştir. Bu şartlarda seçimleri ve parlamentoyu boykot çağrısı, bu kurumları kaldırmak için elverişli zemin arayan ve bu amaçla güç toplayan faşistlerin işine yarayacaktır. Bugün faşistlerin, seçimleri ve parlamentoyu ortadan kaldırma imkânı ve gücü, CHP'li anlamda değil fakat gerçek anlamda bir demokratik halk iktidarının kurulması imkânından çok daha kuvvetlidir. Bu sebeple içinde yaşadığımız tarihi **anda** parlamento ve seçimleri boykot, devrimci güçlerin değil, fakat bizzat faşist güçlerin meselesidir. Nitekim örneğin Demirel, oy hesaplarındansa, faşist güçleri toparlamaya daha fazla önem veriyor. Bu nedenledir ki, oy kazandırmayacağı açık olan Faik Türün gibileri aday gösteriliyor. Elbette bütün bunlar, faşistlerin parlamento ve seçimlerde yenilgiyi kabullendikleri anlamına gelmez. Onlar, hiç bir mücadele alanı ve mücadele silahını terketmeme, sonuna kadar kullanma ve her alanda verilen savaşları kendi lehine çevirmek için her yola başvurma konusunda, devrimcilerden çok daha tecrübeli ve başarılıdırlar. Bizim belirtmek istediğimiz nokta, faşistlerin parlamentodan gittikçe umut kestikleri ve gerektiğinde onu da bir kenara itmek için kuvvet toplamaya daha büyük önem verdikleridir.

Türkiye'ye parlamenter yoldan bir demokrasi gelebileceğine inanmıyoruz. Çünkü demokrasi bir devrim meselesidir. Demokrasinin temelinin yaratılması, en başta orta çağ kalıntılarının toplumumuzun her alanından temizlenmesine ve yurdumuzun bağımsızlığa kavuşmasına bağlıdır. Yoksa demokrasi, yalnız başına üst yapıdaki bazı kurumlar değildir. Demokratik kurumlar ve hürriyetler, ancak kendilerine uygun bir temel üzerinde yükselebilir ve ancak halkın milli demokratik devrimi bunu sağlayabilir. Bu sebeple bugün bizim parlamento ve seçimleri boykot etmeyişimizin sebebi, bu parlamento ve seçimlerden demokrasi bekliyor olmamız değildir. Böyle ham bir hayal içinde değiliz. Ne var ki, devrimci halkın bir iktidar seçeneği olmadığı şartlarda, faşistlerin parlamentoyu kaldırmayı planladığı şartlarda boykot çağrısı da yapacak değiliz.

Boykot, bazı arkadaşların sandığı gibi, hiç bir partiyi beğenmemek anlamına gelmez. Boykot çağrısı, bunun ötesinde, mevcut tarihi anda parlamentoyu kökten reddetmeyi ifade eder ve onun yerine halkın devrimci kurumlarını getirecek bir durumda yapılabilir. Gerçi bugün halkın mücadelesi yükseliyor, fakat bu yükseliş henüz geri bir aşamadadır ve önümüzdeki en yakın gelecek için halkın en ileri mücadele biçimlerini yaratacak bir düzeyde değildir.

Bu sebeplerle bir boykot çağrısı yapmadık.

CHP İKİ SÜPER DEVLETE VE FAŞİZME KARŞI TESLİMİYETÇİ BİR SİYASET İZLİYOR

Herhangi bir partiye oy verme meselesine gelince.

Bugünkü seçim sisteminde kişilere oy vermek söz konusu değildir. Oylar doğrudan doğruya parti listelerine verilmektedir, kişiler değil, partiler seçilmektedir.

Halkın Sesi, 16 Eylül tarihli sayısında emekçilerin oy verebileceği basit bir program açıklamıştı. Bu programdaki noktaları savunduğu takdirde seçimlere katılan CHP veya TBP'yi destekleme çağrısı yapabileceğimizi belirtmiştik.

CHP, bugüne kadarki seçim çalışmalarında halkın demokrasi ve bağımsızlık konusundaki hiç bir temel isteğine cevap vermedi. CHP'nin seçim mücadelesi, Demirel ailesinin yolsuzluklarının sergilenmesi temeline oturtuldu. Oysa tek başına bu yolsuzlukların son bulması, halkın hiç bir temel meselesini çözmez. Türkiye'nin meseleleri çok daha derinlerdedir. Biz CHP gibi büyük burjuvazinin reformcu bir partisinden bu temel meseleleri çözebileceğini hiç bir zaman beklemedik. Fakat CHP daha önce savunduğu bazı ileri tedbir ve reformların adını bile ağzına almamaktadır.

Dış politikada CHP, süper devletlerin her ikisine karşı da teslimiyetçidir. İnönü'nün ünlü hem Amerika hem de Rusya'ya boyun eğme ve denge politikası aynen devam ettirilmektedir. Üstelik yeni ortaya çıkan şartlarda CHP belki de İnönü'den daha geri bir noktaya düşmüş, MC faşistleri ile Kıbrıs konusunda fetihçilik yarışına girmiştir. Diğer taraftan CHP yöneticileri, yurdumuz için çok tehlikeli olan bir Yunan düşmanlığı propaganda ve stratejisinin de şampiyonluğunu yapmaktadırlar. Çünkü CHP meseleyi iki süper devlete karşı bağımsızlığımızı kazanma ve koruma açısından görmüyorlar, tam tersine iki süper devlete teslim olarak Yunanistanla çekişmeyi esas alan bir bakış açısına sahipler. CHP, NATO, yabancı üsler ve ikili anlaşmalar konularında da AP'den çok farklı bir tutum içinde değildir. Hatta NATO'nun menfaatlerini daha soğukkanlı bir şekilde korumak iddiasındadır.

CHP'den hiç olmazsa 141 - 142. maddeleri kaldıracağı konusunda açık ve kesin bir söz beklenebilirdi. Oysa CHP yöneticileri 12 Mart generallerinin hışmını çekmemek için bundan bile kaçınmaktadır. CHP'den 12 Mart zulmünün hesabının sorulmasını beklemek, Sancarların ordunun başında olduğu bir zamanda tam bir hayal olmaktadır. Kaldı ki CHP, 12 Mart sorumlularının bazılarını listelerinin en yukarı yerlerine almıştır. Sıkıyönetim Komutanı Türün'ün yardımcısı Kayacan, Harekat yar. Başkanı Bayram Aslan, 12 Mart bakanlarından Hayri Mumcuoğlu göze ilk çarpanlardır.

CHP, Türkiye'nin en temel meselelerinden biri olan toprak reformunu yuvarlak sözlerle geçiştirmektedir. Ecevit, bir zamanlar söylediği «toprak işleyenin su kullananın» şiarını çoktan unutmuştur. CHP, milli eşitsizlik ve Kürt milliyeti üzerindeki baskılar konusunda da gerici güçlere teslim olmuştur. Hatta bu konuda şoven bir tutum alarak 12 Mart generallerine güvence verme çabası içindedir. İş güvenliği, referandum hakkı, sendika hürriyeti, gecekondu yıkımına son verilmesi ve hayat pahalılığı konularında da hiç bir inandırıcı tedbir ve program getirilmemektedir.

TBP SOSYAL EMPERYALİZMİ GÖZ ARDI EDİYOR

TBP ise, birçok önemli noktalarda CHP'den oldukça farklı ve açık ilkelere sahiptir. Bu parti genel hatlarıyla yurtsever ve anti - faşist bir tutumu savunmaktadır. TBP'nin 30 Eylül günü radyodan okunan son programı, bu tutumun bir ifadesidir. Fakat TBP bu konularda da hayli tutarsızdır. TBP, ısrarla «kemalist» bir parti olduğunu söylüyor. Kemalizm, burjuvazinin milli kurtuluşçuluğudur. Ama unutmamak gerekir ki, Türkiye'yi belli bir gelişme içinde tekrar emperyalizmin kollarına atmak zorunda kalan bir tecrübenin de simgesidir. Türkiye'nin aynı tecrübeyi bir daha yaşamasını istemenin, bugün alkışlanacak bir yanı yoktur. Diğer yandan Kemalizm, işçi ve köylüler üzerinde burjuva diktatörlüğüdür. Buna bağlı olarak Kemalist iktidar Kürt milliyeti üzerinde baskı ve eritme politikasının da Osmanlı devletinden sonraki yürütücüsüdür. Milli kurtuluş savaşının ilerici mirasına sahip çıkmak başka şeydir, Kemalizmi benimsemek tamamen başka bir şeydir. Toplumsal gelişmemizin bu aşamasında Kemalizm, çıkmaz yoldur, yani bu düzenin sınırları içinde çırpınma yoludur.

TBP konusunda ikinci önemli nokta ise, bu partinin sosyal emperyalizmi göz ardı eden tutumudur. Bu tutum, yayınladıkları son programda da görülmektedir. Revizyonist TSİP ve TİP bugün seçimlere giremiyor. TBP bu şartlarda oportünist bir politika izleyerek, bu partilerin desteğini almayı da hesap etmektedir. Oysa devrimci partileri güçlendiren şey, tutarlı halkçı siyaset ve ilkelerdir. Eğer revizyonist eğilimlere teslim olacaksa, TBP'nin Türkiye siyasi hayatında bir yeri olamaz. Çünkü bunu çok daha iyi yapabilecek revizyonist partiler vardır. TBP, ancak tutarlı bir anti - emperyalist çizgi izleyerek, iki süper devlete karşı çıkarak halkın gerçek taleplerine cevap verebilir.

Halkın Sesi, CHP ve TBP hakkındaki bu eleştirileri dolayısıyla, daha önce açıkladığı seçim programına bağlı kalarak, bu partileri desteklemiyor ve bu partilere oy verme konusunda bir çağrıda bulunmuyor. Yani biz, bu partilere oy verilmesi için herhangi bir kampanya yürütmeyeceğiz. Bununla beraber, TBP'nin son açıkladığı programında da yansıyan yurtsever ve demokrat nitelikleri dolayısıyla, TBP'ye oy verilmesinin halkımız için bir mahzur taşımadığı görüşündeyiz.. Bunun yanısıra, gerek CHP ve gerekse TBP'yi iki süper devlete, MC faşizmine ve sosyal emperyalizmin ajanlarına karşı mücadele ettikleri her noktada var gücümüzle destekliyeceğimizi burada bir kere daha belirtiyoruz.

Seçimler, devrimciler için iki süper devlete, MC faşizmine ve revizyonizme karşı aktif bir mücadele zemini olmalıdır. MC partilerinin faşist yüzünü emekçi yığınlar içinde açığa çıkarmalı, faşizmden hesap sorulması talebini bütün halka yaymalı ve halktan özellikle MC partilerine oy vermemesini istemeliyiz. İki süper devlete karşı bağımsızlık bayraklarını daha da yükseğe kaldırmalıyız.

Emekçi halkın ve bütün yurtseverlerin her yere yayacakları ve her imkândan yararlanarak dile getirecekleri gerçek talep şudur:

NE AMERİKA NE RUSYA
BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE

Bu talep, aynı zamanda halkın bu temel isteğini savunacak yasal bir devrimci parti dileğini de ifade etmektedir.

Franko diktatörlüğünün zulmü

Kurşuna dizilen beş yurtsever

İspanya halkının mücadelesini durduramaz

Faşist İspanyol askerî mahkemelerinin üç saat süren sözümona yargılama sonucunda ölüme mahkûm ettiği beş yurtsever, 27 Eylül sabahı kurşuna dizildiler. Anti - faşist Yurtsever Devrimci Cephe'nin (FRAP) üç militanı **Jose Humberto Baena Alonso, Jose Sançez Bravo Sollas** ve **Roman Garcia,** Bask Kurtuluş Örgütü'nün iki militanı **Juan Paredes Manot** ve **Angel Otaegui,** Franko diktatörlüğünün zulmüne kahramanca meydan okudular. Ne yakalandıktan sonra kendilerine yapılan insanlık dışı işkenceler karşısında, ne cellat mahkemelerinin önünde, ne de infaz mangasının karşısında, bir an bile boyun eğmediler. FRAP'ın idam edilen üç militanı ile cezaları ömür boyu hapise çevrilen diğer altı militanı, mahkeme karşısında, İspanya Komünist Partisi (Marksist - Leninist)'in militanları olduklarını açıkladılar. Mahkeme idam hükmünü okuduğunda, İspanyol devrimcileri birbiri ardısıra şu sözleri haykırdılar: **«Benim ölümüm ve yoldaşlarımın ölümü, bu şartlar altında askerî mahkemenin verdiği son hüküm olsun!»**

İdam cezaları onaylanan beş yurtsever, ölümden kurtulmaları için kendilerine teklif edilen «nedamet getirme» işlemini de kesinlikle reddettiler. Onlar bu tutumlarıyla, bütün İspanya halkına, Franko diktatörlüğüne karşı mücadele eden örgütlerine ve bütün dünya halklarına şeref kazandırdılar. FRAP'ın militanları, İspanya Komünist Partisi (Marksist - Leninist)'in bayrağını her zaman yüksekte tutarak, faşizme ve revizyonizme karşı mücadelede tayin edici güç olan işçi sınıfının Marksist - Leninist partisine inançlarını ortaya koydular.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDE HALK YIĞINLARININ FEDAKARLIĞI VE REVİZYONİSTLERİN TUTUMU

Faşist diktatörlüğün yıkılması, İspanya halkının millî ve sosyal kurtuluşa kavuşması mücadelesine önderlik eden İKP (M-L) ve FRAP, ülkede kol gezen faşist teröre rağmen sürdürdükleri eylemlerle, Franko diktatörlüğünü her geçen gün biraz daha yıpratıyor ve tecrit ediyorlar. Bugün bütün dünya kamuoyu, Avrupa'da hükümet başkanlarından Marksist - Leninist partilere kadar uzanan çok çeşitli siyasî güçler, idamlara karşı çıkıyor ve Franko hükümetini lanetliyorlar. İspanya içinde ise, işçi sınıfının grevleri ve diğer protesto hareketleri birbirini kovalıyor.

Nice fedakârlıklarla, kan pahasına kazanılan bu durum, İKP (M-L) 'nin siyasetinin ne kadar doğru olduğunu, Carrillo yönetimindeki revizyonist döneklerin ise İspanya halkına nasıl ihanet ettiklerini bir kere daha gösteriyor. İspanya halkı savaşırken, silahlı mücadelenin ilk adımlarını atarken, Carrillo, İspanyol gestaposuna karşı girişilen eylemlerin Franko'nun işine yaradığını iddia ediyor. Carrillo, Amerikan «Newsweek» dergisine verdiği bir demeçte, Prens Karlos'un tahta geçirilmesini Franko rejimine karşı olumlu bir seçenek gibi gösteriyor. Ve Prens Karlos'a, «tahta geçmek istiyorsa Franko yönetimi ile bağlarını kopartması ve liberal unsurlarla temas kurması» gerektiğini hatırlatarak ona destek elini uzatıyor. (Politika gazetesi, 19 Eylül1975) Bu Prens Karlos, bizzat TSİP revizyonistlerinin hakkında «...babası bile, oğlunun bir faşist olduğunu söylemektedir» diye yazdığı Juan Karlos'tur. Yukarıdaki sözleri söyleyen Carrillo da, gene TSİP revizyonistlerinin Franko'ya karşı muhalefetin lideri diye reklamını yaptığı Santiago Carrillo! (Kitle, sayı 76, 22 Eylül 1975) Revizyonistlerin, İspanya halkının mücadelesini kendileri gibi sosyal - emperyalizmin işbirlikçisi «liberal unsur»ların ve veni bir faşist kadronun kuyruğuna takma yolundaki çabaları, yıkılmaya mahkûmdur.

TÜRKİYE HALKI, İSPANYA HALKININ VE FRAP'IN YANINDADIR

Son günlerde Amerikancı faşist Franko rejimine karşı bütün dünyada gelişen protesto hareketlerine halkımız ve devrimci gençliğimiz de katılmış, birçok yurtsever aydın faşizmin cinayetlerine karşı sesini yükseltmiştir.

İstanbul'da 26 Eylül günü saat 18.00 civarında bir gurup genç, Nişantaşı'ndaki İspanya Başkonsolosluğu önünde Franko'nun ve Faik Türün'ün resimlerini yakmışlar, konsolosluk kapısına yurtseverlerin idamlarının durdurulmasını isteyen pankartlar bırakmışlardır. Aksaray'da ayrı bir gösteri yapılmıştır. Ertesi gün Elmadağ'daki İspanya Havayolları taşlanmış.

Ankara'da, aralarında Devrimci Gençlik Birliği, Mem - Der, Toprak - İş sendikası, ODTÜ - DER, TBP Gençlik Kolları, TÖB-DER, Devrimci Liseliler Birliği, Devrimci Gazililer Derneği, Devrimci Akademililer Derneği ve çeşitli sendikaların da bulunduğu 19 kuruluş, İspanya Büyükelçiliğine idamların durdurulması için bir telgraf çekmişler, ayrıca on Türk kadını da Franko'ya bir protesto telgrafı yollamışlardır. İdam kararlarının uygulanacağı sabah, Ankara'da İspanya Büyükelçisinin evinde şiddetli bir patlama olmuş ve hasara yol açmış, aynı günün (27 Eylül) akşamı ise gene Nişantaşı'nda konsolosluğa karşı bir gösteri yapılmıştır. İdamlardan sonra, çeşitli devrimci kuruluşlar Ankara'da Kızılay meydanında protesto gösterilerinde bulunmuşlar, Franko'nun bir fotoğrafını yakmışlardır. Ankara Belediye Başkanı Vedat Dalokay, İspanya Büyükelçiliğine yapılan belediye hizmetlerinin bir hafta süreyle kesileceğini açıklamıştır.

Franko diktatörlüğünün zulmü, İspanya halkının mücadelesini durduramaz. Tam tersine, İspanya halkının mücadelesi Franko diktatörlüğünü yıkacaktır. Bu mücadelede Türkiye halkı ve bütün dünya halkları, İspanya halkının yanındadır.

İspanya'daki Franko diktatörlüğü, Hitler ve Mussolini faşizminin 1936 - 1938 İspanya İç Savaşındaki saldırganlık ve müdahalesinin bir ürünüdür. Bu rejim, kuruluşu itibariyle gayri meşrudur; ayrıca İspanya halkının ve bütün dünya halklarının nefretini toplamıştır ve her geçen gün daha fazla tecrit olmaktadır. Bu nedenle, Türkiye hükümetinin derhal İspanya ile diplomatik ilişkilerini kesmesini, Franko devletinin varlığını reddetmesini talep ediyoruz.

Kahrolsun faşist Franko diktatörlüğü!

Yaşasın FRAP!

Yurtseverler İspanya halkının yanında

19 DEVRİMCİ KURULUŞUN İSPANYA BÜYÜKELÇİLİĞİNE ÇEKTİKLERİ TELGRAF

Biz Türkiyeli yurtseverler olarak Amerikancı faşist Franko diktatörlüğüne karşı, İspanya halkının kurtuluşu ve milli azınlıkların kendi kaderlerini tayin hakkı için mücadele eden ETA Bask kurtuluş örgütünün iki üyesi ve İspanya Anti Faşist Yurtsever Devrimci Cephesi FRAP'ın üç üyesi hakkında verilen idam cezasını şiddetle protesto ediyoruz, bu yurtseverler hakkında verilen idam cezalarının derhal geri alınmasını ve onların serbest bırakılmalarını talep ediyoruz.

Kahrolsun Faşist Franko diktatörlüğü!

Yaşasın FRAP!

Ankara DGB, Devrimci Liseliler Birliği, Devrimci Gazililer Derneği, Devrimci Akademililer Derneği, Memurlar Derneği, Mem-Der Ankara Şubesi, Toprak İş Sendikası, ODTÜ-DER, AYÖD, İşçi Gerçeği Gazetesi, Genç Emekçiler Birliği, İşçi-Der, İlerici Yapı İş Sendikası, TBP - Gençlik Kolları, Yapı - Sen Ankara Şubesi, Genel-İş, TÖB - DER, DDKD, Çağdaş Metal İş.

ADANA KAPALI CEZAEVİNDEKİ SİYASİ TUTUKLU VE HÜKÜMLÜLER:

İspanya Büyükelçiliği,

Biz Adana cezaevi siyasi koğuşunda, hapis yatan çeşitli davalardan tutuklu ve hükümlü devrimciler, faşist Franko diktatörlüğünün idama mahkûm ettiği Bask kurtuluş örgütü üyesi iki yurtseverin ve İspanya Anti - faşist Yurtsever Devrimci Cephe (FRAP) üyesi, üç yurtseverin faşizme karşı sürdürdükleri haklı mücadeleyi sonuna kadar desteklediğimizi açıklıyor ve hükümetinizin yurtseverler hakkındaki idam kararını derhal kaldırılmasını istiyoruz.

Zafer dünya halklarının olacaktır.

İSMAİL CEM

«İspanyol halkı Avrupanın en çilekeş, en acılı halkıdır belki de. 1936'nın korkunç ve insafsız iç savaşını yaşamıştır. Kendi oylarıyla seçtiği iktidarın Franko ve benzerleri tarafından, Hitler ve benzerleri tarafından, Hitler, Mussolini ve kilise tarafından ateş ve kanla boğuluşuna tanık olmuştur... Ve İspanya halkı ölmemiştir. İspanyol halkı tüketilememiştir.

...Ve Franko aslında kendisini yargılamaları gereken gencecik insanların ölüm fermanı üzerinde karar almıştır... Onbir kişi, kendilerinin de açıkladığı gibi Franko diktatörlüğüne karşı mücadele etmiş, kavga vermiş insan... Toplumların yaşantısında Franko'lar gelir, Franko'lar gider... Ama insanlığın büyük serüveninde, sonsuza dek yaşayacaktır bu gençler. Franko ise 1936 yılında ölmüştür.»

(Politika, 27 Eylül 1975)

AHMET KARAMAN

«... Üç genç adamdı. Kardeşlikten de öte sıcacık bir bağla, birbiriyle kenetlenmişlerdi. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan binlerce üniversiteliden üçüydü. Siyasal iktidarın, halka karşı uygulamalarına karşı çıkan yığın - lardan birer parça... İnsanların üstüne, toplantılara saldırılıyor, taşlar, sopalar ve kurşunlarla. Gencecik adamlar öldürülüyor, sırtlarını iktidar partilerine dayamış eli kanlı kiralıklar tarafından... İspanya sermayenin kanlı saltanatı faşizmin çarkları arasında inleyen talihsiz bir ülke. Ve faşizmin kanlı ellerini kırmaya çalışan yurtsever İspanyollar. İspanya'da beş yurtseverin daha yüreği durduruldu, kanlı ellerce. Franko'nun başında bulunduğu kanlı faşizm, yıllardır hırsızlık ve soygun düzenini sürdürmek için, zindanları dolduruyor, insanları yok ediyor. Ama insanlık düşüncesini, halk sevgisini, Franko düzenine karşı baş kaldıranları yok edemiyor. Kanlı saltanat İspanyol halkının beş gülünü kopardı sadece. Yeni filizler soygun düzenini, düzenin başındaki hainleri yok edecektir sonunda. Gül ağacının kökü durdukça, yenileri açar...»

(Politika, 29 Eylül 1975)

Adanada'ki İşkence ve zulmün Hesabı sorulmalıdır!

Geçen sayımızda, Adana'da tutuklu bulunan yurtseverleri serbest bırakılması için imza toplayan Maraş'ın Pazarcık kazası köylülerinin mektuplarını yayınlamıştık. Pazarcık köylülerinin başlattıkları protesto kampanyası, Maraş'ın çeşitli köylerine, Antakya'ya ve Samandağ'a da yayılmış ve bu bölgelerden dergimize bugüne kadar 587 imza gelmiştir. İmzalayanların çoğunluğunu işçi ve köylülerin teşkil ettiği ortak protesto metni şöyledir:

«İskenderun'dan Adana'ya kadar 26-30 Ağustos arasında yapılan «tam bağımsız ve bloksuz Türkiye için İncirlik yürüyüşü»ne karşı, polis, MHP'li faşistlerle işbirliği yaparak azgınca saldırmıştır. Saldırganlar korunurken yüzlerce yurtsever kanunsuz olarak gözaltına alınmış, ağır şekilde dövülmüş, işkence görmüş ve şimdi de mahkemeye sevkedilmişlerdir. Biz aşağıda imzaları bulunan işçi, köylü, esnaf, aydın, kadın, genç yurtseverler olarak, «NE AMERİKA, NE RUSYA, BAĞIMSIZ TÜRKİYE!» diyen yürüyüşçü kardeşlerimize yapılan bu baskıları şiddetle kınıyoruz. Bütün tutukluların serbest bırakılmasını istiyoruz.»

Seçim yaklaşırken MC faşistleri halka saldırıyor

Seçimlere katılan siyasi partilerin, propaganda mitingleri devam ederken, MC faşistlerinin, faşist komandoların ve polisin saldırıları da yoğunlaşıyor. Faşistler, devrimcilere, yurtseverlere, CHP'lilere saldırıyor, emperyalizme ve faşizme karşı duyduğu kini miting meydanlarında gösteren halkı zorbalıkla sindirmeye çalışıyor, MC'nin faşist partilerini bu yolla güçlendirmek için uğraşıyorlar.

«Ortadoğu» gibi faşist gazetelerde, Ecevit'e yapılacak bir suikastın tartışmaları yapılıyor. Faşistlerin saldırı ve zorbalık taktikleri tartışılıyor.

Ankara'da faşistler bir gurup gence saldırdılar ve Kurtuluş Kardağlı adlı öğrenciyi bıçakla ağır bir şekilde yaraladılar. Olaydan sonra 6 CHP'li gözaltına alındı.

Faşist saldırılar artarken CHP İstanbul İl Gençlik Kolları ve İstanbul Halkçı Devrimci Gençlik Derneğine bağlı gençler AP il merkezinin önüne, üzerinde «Katil AP ve MHP'lilerden Hesap Soracağız» yazan siyah bir çelenk bırakmışlar. «Emperyalizme ve faşizme karşı mücadele etmeye kararlıyız» diyen gençler, «Katil İktidar», «Kahrolsun Faşizm» sloganlarını bağırdıktan sonra dağılmışlar.

Faşistler, seçim kampanyalarının başlangıcında, Kırıkkale'de Yusuf Gündoğdu adlı bir genci öldürdüler. Daha sonra saldırılar yurdun dört bir yanına yayıldı.

Demirel Muğla'ya gelirken faşistler İbrahim Kocakarın adlı CHP'li bir genci döverek öldürdüler. Başı taşla ezilen İbrahim Kocakarın'ı AP Muğla il başkanı avukat Gürkan Tüzün'ün katibi Ural adlı şahıs hastaneye getirmiş ve sonra ortadan kaybolmuştur. Bu arada yazı yazan diğer CHP'liler de saldırıya uğradı ve yaralılar Muğla Devlet Hastahanesi'ne kaldırıldı. Saldırgan AP'li faşistlerden hiç birisi yakalanmadı.

Seçim kampanyası için Ergani'ye gelen AP'liler halk tarafından yuhalanınca, taşlarla saldırıya geçtiler, daha son çıkan çatışmada silah kullandılar. Halka saldıran faşistler, Heybet Atsız adlı CHP'li bir genci tabancayla kasığından yaraladılar. Olaydan sonra AP ilçe başkanı ve AP ilçe Yönetim Kurulu üyesi iki kişi tutuklandı.

Alman mahkemelerinin kanunsuzluğunu protesto edelim!

Almanya'da tutuklu bulunan Türkiyeli yurtseverler serbest bırakılsın!

Türkiyeli dört devrimci Ö-MER ÖZERTURGUT, YÜKSEL UĞURLU, HATİCE YURTTAŞ ve MUSTAFA TUTKUN, bir buçuk yıldan beri Köln hapishanesinin hücrelerinde tutuklu bulunuyorlar.

Dört Türkiyeli devrimciye, tutuklandıklarından bu yana her türlü kanunsuzluk uygulandı, baskılar yapıldı. Alman kanunlarına göre bir tutuklunun en geç altı ay içinde mahkeme önüne çıkartılması gerektiği halde, arkadaşlarımız bir yılı aşkın bir süre mahkeme önüne çıkartılmadılar. Tutuklu bulundukları sürece insanlık dışı muamele gördüler, ayrı ayrı hücrelerde tutuldular ve birbirleriyle görüştürülmediler. Haberleşme hürriyetleri baskı altında tutuldu. Yazdıkları mektuplar, okudukları dergi ve gazeteler kısıtlandı, mektup ve gazetelerin bazıları hiç verilmedi. Ziyaretçi görüşmeleri kısıtlandı. Nihayet geçen hafta mahkeme önüne çıkarılan dört arkadaşımızın ilk duruşmaları da çeşitli baskı tedbirleri altında yapıldı.

Türkiyeli dört yurtsever, «cinai örgüt» kurmakla suçlanıyorlar. Bu suçlama hayalidir ve ortada böyle bir örgüt yoktur. Nitekim bu hayali iddiaayı ispatlayacak hiçbir delil de mevcut değildir.

Federal Almanya Mahkemesi, arkadaşlarımızı suçlayabilmek için, Türkiye'deki devrimcilerin 12 Mart'tan sonra MİT'te işkence altında alınan ifadelerinin çevirilerini delil olarak kullanmaktadır. Alman makamları, arkadaşlarımıza sahip çıkılmamasından cesaret alarak, onlara karşı her türlü kanunsuzluğu uygulu-

yorlar. Ama Türkiye'de bir İngiliz veya Alman esrardan veya en adi suçtan tutuklansa, yer yerinden oynuyor. Bunlara özel aflar çıkartılarak mahkumiyetleri kaldırılıyor.

Arkadaşlarımıza yapılan kanunsuzluklara, Alman kamuoyu da tepki göstermiştir. Almanya'nın çeşitli yerlerinde protesto yürüyüşleri yapıldı, protesto toplantıları düzenlendi.

Devrimciler, demokratlar, yurtseverler! Federal Alman Mahkemelerinin kanunsuz ve anti - demokratik tutumuna karşı çıkalım. Dört Türkiyeli devrimcinin çeşitli kanunsuz baskılar altında bir buçuk yıl dır tutuklu bulunmasını protesto edelim. Ömer Özerturgut, Yüksel Uğurlu, Hatice Yurttaş ve Mustafa Tutkun'un sahipsiz olmadıklarını gösterelim.

Tutuklu bulunan dört Türkiyeli yurtsevere yapılan kanunsuzlukları protesto eden ve serbest bırakılmalarını isteyen mektupları, Alman makamlarına, Federal Alman mahkemesine gönderelim. İmza toplayalım. Topladığımız imzaları Alman elçiliğine gönderelim. Uluslararası demokratik ve devrimci kuruluşlara mesajlar ve mektuplar yazalım. Hapisteki Türkiyeli yurtseverlerin serbest bırakılması için seslerini yükseltmeye çağıralım. Mektuplarımızda Almanca olarak şu cümleyi kullanabiliriz:

FREIHEIT FÜR 4 TÜRKISCHE PATRIOTEN!
(4 Türk yurtseverine özgürlük!)

PROTESTO KAMPANYASI BAŞLADI

Gördes'ten gelen imzalarla, imza kampanyasını yayınlamaya başlıyoruz:

«Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Hatice Yurttaş ve Yüksel Uğurlu'nun derhal serbest bırakılmasını istiyoruz!

Ali Aslan, İsmail Kaya, Reşat Ercan, İlyas Tozun, Mehmet Temel, Fahrettin Korkmaz, Lütfü Cesur, Celal Fidan, Mustafa Altıntaş, Hüseyin Büyükçakır, Ahmet Atış, Nail Kısaca, İbrahim Tozlu, Mevlut Yıldızhan, Mehmet Şen, Tahsin Fidan, Gürcan Kıstır, İbrahim Turan, Tevfik Ersevin, Mümin Özdemir, Necati Altıparmak, Nuri Çakal, Ahmet Ok, Cihan Akıcı, Sefa Yılmaz, Mehmet Kırbağ, Mehmet Özlü, Muzaffer Bayraktar, Hüseyin Sakız, Nasuh Öğüt, Necdet Tan, Mustafa Yaprak, Abdullah Bağdaş, Türker Şarman, Kemal Eser, Osman Paşayiğit, Mahmut Paydaş, İlyas Paydaş, Mehmet Uçar.»

Sosyal-emperyalist uşaklarından başka herkesi susturmak isteyenler

«Yürüyüş» dergisinin 25. sayısında, «Tarafsız Basının İlericiliği» başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazı, TİP revizyonistlerinin, daha iktidara geçmeden basına sansür koyma isteklerini yansıtıyor.

TİP revizyonistleri, evvela Milliyet gazetesine saldırıyorlar. «Yürüyüş», Milliyet gazetesini, AYDINLIK dergisi sahibi ile röportaj yaptığı için suçluyor. Bir yandan neden kendileriyle röportaj yapılmadığını soran TİP revizyonistleri, diğer yandan AYDINLIK sahibiyle röportaj yapılmasının «sermayenin taktiği» olduğunu söylüyorlar. Bütün bu bahanelerin ardında, TİP revizyonistlerinin istedikleri, basında devrimci bir sesin duyulmamasıdır. Sovyet sosyal - emperyalizminin acentaları, günlük basını ipotek altına almak istiyorlar.

«Yürüyüş» daha sonra, kendi genel başkanlarıyla röportaj yapmadığı için, «Yankı» dergisine saldırıyor.

Revizyonistlerin hedeflerinden birisi de İsmail Cem ve Politika gazetesi. TİP revizyonistleri, İsmail Cem'e DİSK içindeki Sovyet uşaklarını desteklemediği ve sosyal - emperyalizmin Portekiz'deki komplosunu açığa vurduğu için hücum ediyor.

En sonunda da ANKA ajansı, revizyonist saldırıya muhatap oluyor. Revizyonistler, kendilerinden bahsetmeyen ajansı «şaşkınlık»la niteliyorlar.

Bütün bunlar, sosyal - emperyalist işbirlikçilerinin sızma ve yıldırma taktiklerinin bir parçasıdır.

Marksizm - Leninizmin halk ve aydınlar arasında her gün daha fazla yararlanmak isteyen revizyonistler kendilerine «Marksist» süsü vererek çeşitli şahıs ve kuruluşları sindirmeye veya etkilemeye çalışıyorlar. Onlara bu şekilde baskı yaparken, diğer taraftan kendi adamlarını çeşitli kılıflar altında değişik kuruluşlara sızdırıyor, kendilerini yeterince desteklemediği için saldırdıkları basını, sosyal - emperyalizmin denetimine vermeye çalışıyorlar.

Revizyonistlerin sızma ve yıldırma taktikleri, kendilerine uzun süre fayda vermeyecektir. Onların başkalarına yönelttikleri suçlamalar da etkisiz kalacaktır, çünkü hiç bir şey iki süper devletten bir tanesinin ajanlığını yapmaktan daha kötü değildir. Artık bu gerçeği herkes daha iyi görüyor.

Marksist Ustaların Işığında
KEMALİST DEVRİM-5

Yeni Troçkizmin var
Üçüncü Dünyanın re

SOSYALİZMİN «GENEL TEORİSİ» Mİ TROÇKİZMİN KARA KAPLI KİTABI MI?

Troçkist - tasfiyeciler, Kemalist iktidarın «siyasi bakımdan bağımsız» bir iktidar olduğunu da kabul etmediler. Tasfiyeciler, sömürge olmaktan kurtulmuş ülkelerin «siyasi bakımdan bağımsız» olamıyacaklarını şöyle açıklıyorlardı:

«Sosyalizmin genel teorisine aykırıdır, çünkü artık geri ülkelerde genel bir kural olarak siyasi bakımdan bağımsız milli burjuva diktatörlükleri mümkün değildir.» (Genel Eleştiri).

İşte henüz Kuran kurslarının düşünce seviyesinden kurtulamamış medrese kafasıyla gene karşı karşıyayız. Tasfiyeciler, ileri sürdükleri gerçeklerle ilgisi olmayan fikirleri savunabilmek için, daima aynı yöntemi kullanıyorlar. Bunlar «sosyalizmin genel teorisi» ile din kitaplarını birbirine karıştırıyorlar. Sosyalizmin genel teorisi, somut gerçeğin Marksist açıdan tahlil edilmesinden başka bir şey değildir. Hiç bir mesele, genel teoriye aykırıdır şeklinde bir hükümle, kara kaplı kitaba bakan müftü tutumuyla çözülmez. Bilimsel sosyalizme en aykırı olan bir şey varsa, budur. Kaldı ki, Marksist dilde yarı-sömürge ülkelerden bile «siyasi bakımdan bağımsız» ülkeler olarak söz edilir. Bir an için, Tasfiyecilerin görüşünü kabul etsek ve Türkiye'nin Kurtuluş Savaşıyla «yarı-sömürge» olduğunu kabul etsek bile, «siyasi bağımsızlık» kazanılmış demektir. Marksist ustalar, yarı-sömürgeleri, sömürgelerden ve işgal altındaki ülkelerden «siyasi bağımsızlık» kavramı ile ayırmışlardır. Tasfiyecilerin, ne Marksist dilden haberleri vardır, ne de Türkiye'den. Tasfiyecilerin «genel teori» adını verdikleri şey, Troçkizmin kara kaplı kitabından başka bir şey değildir.

SİYASİ BAĞIMSIZLIK VE TÜRKİYE

Şimdi de meseleyi Türkiye açısından ele alacağız. Tasfiyeciler, Kurtuluş Savaşı sonunda siyasi bağımsızlık kazanılmadı diyorlar. Dünya devrimcileri ise, buraya kadar aktardığımız birçok alıntıyla gösterdiğimiz gibi, Troçkistlerden farklı düşünüyorlar. Tekrar etmemek için yalnız bir kaç tanesini belirteceğiz. Dimitrov, **«Ulusal bağımsızlığını elde eden Türk ulusu büyük gurur duymakta haklıdır»** diyor (42). Ho Şi Min, «Türk halkı... **bağımsızlığını** geri aldı» diyor (43).

Bununla beraber, dünya devrimcileri şu uyarıyı da Kurtuluş Savaşının başından itibaren yapmışlardır: Eğer Türkiye kapitalizm yolunu tutarsa, siyasi bağımsızlığa rağmen, emperyalizmin ekonomik sömürüsü altına girmekten kurtulamayacaktır.

Baku Doğu Halkları Kurultayında oybirliği ile kabul edilen «Toprak Sorunu Raporu» daha 1920 yılında Türkiye'nin kaderini açıkça koymaktadır:

«Eğer Türkiye'deki Mustafa Kemal yönetimi veya İran'daki ya da Hindistan'daki ulusal kurtuluşçu yönetimler, kapitalist toplumu benliklerinde olduğu gibi yaşatarak İngilizleri kovar ve İngiltere'ye ulusal bağımsızlıklarını kabul ettirmeyi başarırlarsa, ekonomik açıdan İngiltere'ye bağımlı olmaya devam edeceklerdir. Siyasal bağımsızlık, uluslararası sanayi sermayesinin sızmasından onları koruyamayacaktır.» (44)

Şefik Hüsnü de Lozan Konferansı sırasında aynı şekilde şöyle diyordu:

«Avrupa kapitalistleri bizi bağımsız bir hükümet tanımakla, gelir kaynaklarımızı ve işgücümüzü doymaz bir iştihayla sömürmek ve dolayısıyla ekonomik bağımlılıkları altına almak niyetinden vazgeçmiş olmuyorlar.» (45)

İşte Marksistlerin bakış açısı buraya kadar özetlediğimiz gibidir. Troçkist tasfiyeciler ise, sömürgeyi yarı sömürge ile, ekonomik bağımsızlığı siyasi bağımsızlıkla, milli kurtuluş savaşını toprak devrimi ile birbirine karıştırıyorlar. Sonuç olarak, kurtuluş savaşlarını reddediyorlar. Bu anlayışa göre, bugün sömürge olmaktan kurtulmuş fakat burjuvazinin ve toprak ağalarının yönettiği Üçüncü Dünya ülkelerinin büyük çoğunluğu «siyasi bakımdan bağımsız» değildir. Çünkü belli ölçülerde emperyalizme bağımlıdırlar.

Bugün bırakalım M. Kemal Türkiye'sini, Süleyman Demirel Türkiye'si dahi, **MARKSİST DİLDE «siyasi bakımdan bağımsız»**dır. Yani sömürge veya işgal altında bir ülke değil, yarı - bağımlı bir ülkedir. «Siyasi bağımsızlık» kavramı, emperyalizmin siyasi denetiminden uzak olmak anlamına gelmez, Türkiye'nin sömürge valileri tarafından yönetilmediğini, kendine ait bir siyasi teşkilatlanması olduğunu, kendine ait hükümet organları olduğunu ifade eder. Bu sebeple Türkiye'nin meselesi bugün, sömürgelikten veya işgalden kurtulmak değil, **TAM BAĞIMSIZLIĞI kazanmaktır.**

YENİ TROÇKİSTLER ÜÇÜNCÜ DÜNYAYI EMPERYALİZMİN ARKA BAHÇESİNE KOYUYOR

Tasfiyecilerin, «siyasi bağımsızlık» kavramını proleter olmayan bütün iktidarlar için reddetmeleri bugün ne anlama gelmektedir? Önemli olan nokta budur. Çünkü bu bakış açısı, bugün üçüncü dünyanın reddedilmesinden başka bir şeyi ifade etmiyor.

Bugün Marksist - Leninistler dünyayı üç bölüme ayırıyorlar veya üç dünyadan söz ediyorlar. Birinci dünya, çağımızın en büyük sömürücü ve zalimleri olan iki süper devlettir. İkinci dünya, Avrupa, Japonya, Kanada, Avusturalya gibi gelişmiş sanayi ülkeleridir. Üçüncü dünya ise, bu iki dünyanın dışındaki bütün yoksul ülkelerdir. Mozambik, Mısır, Angola, İran, Türkiye, Endonezya ve Filipinler'den tutun da Cezayir, Tanzanya, Meksika, Kuveyt, Suudi Arabistan, Vietnam, Kamboçya ve Çin Halk Cumhuriyetine kadar bütün yoksul ve gelişmekte olan ülkeler üçüncü dünyaya dahildir.

Üçüncü dünya ülkelerinin büyük bir kısmının, ekonomik yönden çeşitli derecelerde emperyalizme bağımlı olduğu bir gerçektir. Ama bu ülkelerin burjuva ve toprak ağası iktidarlarında bile, bugün özellikle iki süper devlete karşı bağımsızlık ve egemenliklerini korumak, milli kaynaklara sahip çıkmak yönünde bir eğilim gelişmektedir. Üçüncü dünya ülkeleri, yeni ve adil bir dünya düzeni istemekte, hegemonya politikasına gittikçe daha kararlı olarak karşı çıkmakta ve kendi aralarında birleşmektedirler. Ve devrimciler bugün üçüncü dünyayı dünya devriminin temel gücü olarak görüyorlar. Hemen belirtelim, bu temel güce İran Şahı'nın, Süleyman Demirel'in veya Markos'un **devletleri** de dahildir. Çünkü emperyalizmin denetimine karşı yalnız halklar mücadele etmiyor, üçüncü dünyanın bütün devletleri gittikçe artan bir ölçüde iki süper devlet başta olmak üzere emperyalizme karşı çıkıyorlar.

> Şurası son derece açıktır ki, dünya devriminin önümüzdeki belirleyici savaşlarında aslında milli kurtuluşa yönelen dünya nüfusunun çoğunluğunun hareketi, kapitalizme ve emperyalizme karşı dönecek ve belki de umduğumuzdan çok daha büyük bir devrimci rol oynayacaktır.
>
> LENİN
>
> Komünist Enternasyonalin Üçüncü Kongresi 1921

Bugün devrimcilerin dünyadaki durumu belirleyen temel sloganları şudur: **«DEVLETLER bağımsızlık istiyor, MİLLETLER kurtuluş istiyor, HALKLAR devrim istiyor. Bu tarihin karşı konulmaz bir akışıdır.»**

«DEVLETLER bağımsızlık istiyor» sözü acaba ne anlama geliyor? Burada söz konusu olan iki süper devlet dışındaki bütün dünya devletleridir ve özellikle üçüncü dünya devletleridir. Çünkü bugün yalnız üçüncü dünya ülkeleri değil, diğer emperyalist ülkeler dahi, belli ölçülerde iki süper devletin denetim, baskı ve tehdidi altındadır ve buna karşı bağımsızlıklarını korumak için mücadele etmektedirler.

Tasfiyecilerin Troçkist bakış açıları bu son derece önemli gerçeği kavrayabilmekten uzaktır. Çünkü onlar, sosyalist ve emperyalist ülkeler dışında geri ülkelerin «siyasi bağımsızlığa» sahip olmasını **«genel bir kural olarak»** mümkün görmüyorlar. Çünkü onlara göre, emperyalizmin çeşitli derecelerde kendine bağımlı kıldığı geri ülkeler de dahil olmak üzere **bütün emperyalist sistem** bölünmez bir blok meydana getirmektedir. Troçkist kafa, bu bloğun tepesinde oturan emperyalist ülkeler dışında kimsenin siyasi bağımsızlığa sahip olamıyacağını düşünüyor. Böylece üçüncü dünya devletlerinin milli bağımsızlıklarını koruma ve geliştirme mücadelelerini de reddetmiş oluyorlar. Sonuç, üçüncü dünyanın, yani dünya devriminin bugünkü temel gücünün reddedilmesidir.

ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİNİN MESELESİ: SİYASİ BAĞIMSIZLIĞI PEKİŞTİRMEK VE EKONOMİK BAĞIMSIZLIĞI KAZANMAK

Dünya devrimcilerinin bakış açıları Troçkist tasfiyeciler ile tabii, taban tabana zıttır. Deng Siao-ping, Mao Zedung'un üç dünya teorisini derli toplu açıkladığı ünlü Birleşmiş Milletler konuşmasında, çoğu yarı - sömürge durumunda olan yoksul ülkeler için şöyle diyordu:

«Siyasi bağımsızlıklarına kavuşmuş olmalarına rağmen, hepsi hâlâ sömürgeciliğin kalıntılarını tasfiye etmek, milli ekonomilerini geliştirmek ve milli bağımsızlıklarını pekiştirmek tarihi göreviyle karşı karşıyadırlar.» (46)

İşte Marksistlerin bakışı budur. Elbette ekonomik bakımdan bağımsız olmayan bu ülkeler, siyasi bakımdan da tamamen serbest hareket etme yeteneğine sahip değillerdir. Fakat buna rağmen bu ülkelere, sömürgelerden ayırmak için «siyasi bakımdan bağımsız» ülkeler denir ve mesele şöyle konur:

«Üçüncü Dünya ülkelerinin siyasi bağımsızlıklarını korumaları, ekonomilerini geliştirmelerinin birinci ön şartıdır. Siyasi bağımsızlığa kavuşmak, bir ülke halkı için sadece ilk adımdır. Bu bağımsızlık daha da pekiştirilmelidir. Çünkü ülke içinde sömürgeciliğin kalıntıları hâlâ mevcuttur, emperyalizmin ve hegemonyacılığın yıkıcılığı ve saldırı tehlikesi hâlâ mevcuttur. Siyasi bağımsızlığın pekiştirilmesi, kaçınılmaz olarak bir sürekli mücadele sürecidir. Son tahlilde, siyasi bağımsızlıkla iktisadi bağımsızlık birbirinden ayrılamaz. Siyasi bağımsızlık olmadan, iktisadi bağımsızlığa kavuşulamaz; iktisadi bağımsızlık olmadan, bir ülke tam ve sağlam bir bağımsızlığa sahip olamaz.» (47)

Ama tasfiyeciler, üçüncü dünya ülkelerinin dünya devrimcileri tarafından desteklenmesini bir türlü kavrayamamışlardır. Hatta içlerinden bazıları, bu tutumun «gericileri ve faşistleri desteklemek» olduğunu ilan etmiş ve Çin'in de artık «sosyal emperyalist bir ülke olduğunu» söylemiştir. Birinci tasfiyeciler bunu açıkça savunmuştur. İkinci tasfiyecilerin savundukları fikirler ise, bunu söyleyecek cesareti gösteremeseler dahi buraya varmaktadır. Bütün fikirlerinin ve siyasetlerinin özü budur.

EKİM DEVRİMİ HANGİ ÇAĞI AÇTI?

Tasfiyeciler yalnız devletlerin bağımsızlık mücadelelerini değil, milletlerin kurtuluş mücadelelerini de inkara varmışlardır. Çünkü onlara göre, proletarya önderliğinde olmayan milli kurtuluş hareketlerinin «kurtuluş» ve «bağımsızlığa» ulaşması imkansızdır. Bu yüzden onlar dünyadaki her milli kurtuluş mücadelesinin başına gerçeğe uysun uymasın, «proletarya önderliğinde» sıfatını takıyorlar.

Afrika'nın hemen tamamı, burjuvazi ve diğer sömürücü sınıflar önderliğinde kurtuluş mücadeleleri verdi ve siyasi bağımsızlığa kavuştu. Bu durumda siyah Afrika'nın kurtuluş mücadelelerini inkar mı edeceğiz?

Troçkistler, Ekim devriminin «proleter devrimleri ve milli kurtuluş savaşları» çağını açtığını söyleyen devrimcileri şöyle eleştiriyorlardı:

«Kurtuluş Savaşımızın yer aldığı çağ, Şafak revizyonistlerinin dediği gibi proleter devrimleri ve **milli kurtuluş savaşları çağı»** değil, **«proleter devrimleri çağı»** dır. Ekim devrimi bütün dünyada «proleter devrimleri» çağını açmıştır. Geri ülkeler de dahil, dünyanın her yerinde burjuvazi devrimden korkar hale gelmiştir.» (Genel Eleştiri)

Troçkist tasfiyeciler niçin «milli kurtuluş savaşları» sözüne bu kadar takılıyorlar, onu her yerden sürüp atmaya çabalıyorlar? Çünkü onlar Leninizmin yerine Troçkizmin sefaletini koymaya çalışıyorlar. Çağımızın «pro-

lığı nokta:
ddi

leter devrimleri ve milli kurtuluş devrimleri çağı» olduğunu büyük Marksist - Leninistler söylüyor.

Ekim devrimi hangi çağı açmıştır? Stalin'in belirttiği ve bugün de söylediğimiz gibi «EMPERYALİZM VE PROLETARYA DEVRİMİ ÇAĞI»nı. Peki yaşadığımız çağın «proleter devrimleri ve milli kurtuluş savaşları (daha iyi ifadeyle **milli kurtuluş devrimleri)** çağı» olduğunu söylemek yanlış mıdır? Yanlış değildir, çağımızın özelliklerini yansıtması bakımından doğrudur ve gereklidir.

PROLETARYA VE MİLLİ KURTULUŞ DEVRİMLERİ, EMPERYALİZMİN ÇÖKÜŞÜ VE MARKSİZMİN ZAFERİ ÇAĞI

İçinde yaşadığımız Lenin çağının karakteri ve özellikleri nelerdir? Lenin ve Stalin, Ekim devrimi ile ilgili bütün yazılarında, bu devrimle birlikte kapitalist ülkelerde proleter devrimlerinin ve sömürgelerle bağımlı ülkelerde kurtuluş devrimleri çağının açıldığını belirtmişler ve bu kurtuluş devrimlerinin dünya devriminin bir parçası olduğunu açıklamışlardır. Uzatmamak için burada Stalin'in Ekim devriminin 10. yıldönümündeki ünlü yazısını özetlemekle yetineceğiz. Stalin Ekim devrimi ile açılan çağın karakterini bu yazıda ve bu yazı için aldığı notlarda şöyle açıklıyor:

«1. **Emperyalizmin merkezlerinde.** ...Ekim devrimi,... proleter devrimleri ve proletarya diktatörlüğü çağını **açmıştır.** ...

«2. **Emperyalizmin çevresinde.** («periferisinde» yani emperyalizmin boyunduruğu altındaki ülkelerde) Ekim devrimi, sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde kurtuluş devrimleri çağını açmıştır.

«Emperyalizmin tarafından ezilen halkları kurtarmaksızın, proletarya kurtulamaz. Ana ülkelerdeki proletarya devrimleri ile bağımlı ülkelerdeki sömürge devrimlerinin birleşik cephesi.

«Sömürge ve bağımlı ülkelerin rahatça sömürülmesi çağı **geçti.**

«Sömürgelerde kurtuluş devrimleri çağı, bu ülkelerin proletaryasının gelişmesi çağı, onun hegemonyası çağı **patlak verdi.**

«3. **Merkezler** ve **çevre** birlikte. Böylece Ekim, dünya emperyalizmine bir daha iflah olamıyacağı bir şekilde öldürücü bir darbe indirdi...

«Kapitalizmin «istikrar» çağı **geçti.**

«Kapitalizmin çöküş çağı **patlak verdi.**

«4. Ekim devrimi, Komünizmin sosyal demokrasi üzerinde, Marksizmin reformculuk üzerinde ideolojik zaferini ifade eder...

«Ekim devrimi, sosyal demokrasinin batış ve doğrudan burjuvazinin kampına geçiş çağı olan dünya komünizminin zaferi çağını açtı.» (48)

Troçkist - revizyonist kırması tasfiyecilere, bir sille de Enver Hoca'dan indirelim ve bu konuyu bağlayalım. Enver Hoca, 1966'da AEP 5. Kongresi Raporunda yaşadığımız çağı şöyle açıklıyor:

«Kapitalizmden sosyalizme geçişin, birbirine **karşıt** iki toplum sisteminin mücadelesi çağı olarak, **proletarya ve milli kurtuluş devrimi çağı,** emperyalizmin çöküşü ve sömürge sisteminin tasfiyesi çağı olarak, sosyalizmin ve komünizmin dünya çapında zaferi çağı olarak, çağımızın özellikleri gittikçe daha belirgin ve açık olarak görülüyor.» — Altını biz çizdik. (49) —

TROÇKİZM DÜNYA DEVRİMİNİN BİRLEŞİK CEPHESİNİ REDDEDİYOR

Troçkist tasfiyeciler, Ekim devrimiyle, aynı zamanda milli kurtuluş devrimleri çağının açıldığını inkâr etmekle, aslında dünya devrimini bütünüyle inkâr etmiş oluyorlar. Çünkü onlar bu suretle proletarya devrimleri ile milli kurtuluş devrimlerinin **birleşik cephesini** reddediyor ve proleter devrimlerini de imkansız kılıyorlar. Aynı zamanda çağımızın Marksizmin zaferi çağı olmasına da, zavallı bir direniş göstermiş oluyorlar.

Troçkist tasfiyeciler, proletarya önderliğinde zafere ulaşmayan milli devrimleri tamamen emperyalistlerin hesabına yazarken devrimci bir tutum aldıklarını sanıyorlar.

Ekim devrimi yeni bir çağ açtı. Daha önce ezilen milletlerin kurtuluşunun **«biricik yolu»** olarak **«burjuva milliyetçiliği»** görülüyordu. Ekim devrimi, bu «efsaneye» öldürücü bir darbe indirdi ve ezilen milletlerin kurtuluşunda **«biricik doğru yöntemin»** proletarya önderliği olduğunu gösterdi, bunun ilk örneklerini verdi (50).

Tasfiyecilerin kavrayamadığı nokta şudur: Milli kurtuluş savaşlarında proletarya önderliğinin **«biricik doğru yöntem»** olması, burjuva önderliğindeki anti-emperyalist savaşların reddedilmesi ve emperyalizmin safında gösterilmesi anlamına gelmez. Bütün milli kurtuluş savaşları, emperyalizme darbe indirir, onu zayıflatır ve dünya devrimini güçlendirir. **Proleter devrimcileri, milli kurtuluş savaşlarının proletarya önderliğinde verilmesi için mücadele ederler, fakat böyle olmadığı zaman da inkârcı bir tutuma girmezler.** Nitekim Ekim devriminden beri birçok ülke emperyalizmin sömürgesi olmaktan burjuvazinin önderliğinde kurtuldu. Bu tür bir kurtuluş, «doğru yöntem» değildi. Çünkü emperyalist hakimiyetin kökünü kazımıyordu. Ama gene de söz konusu olan bir milli kurtuluştur, emperyalizme bir darbe indirildiği kesindir. En son Gine Bissau ve Mozambik'in kurtuluşu bunu göstermiyor mu?

Bir noktayı daha belirtelim. Lenin, Ekim devriminden önce ve sonra doğu ülkeleri burjuvazisinin daha hâlâ emperyalizme karşı devrimci bir birikim taşıdığını defalarca söylemiştir (51). Nitekim aradan geçen 60 yıl bu gerçeği sık sık ispatlamıştır. Ezilen ülkelerin burjuvazisinin bir kesimi, emperyalizmin işbirlikçisidir, fakat bu ülkelerde siyasi bağımsızlıktan yana bir milli burjuvazi de vardır. Evet burjuvazi bütünüyle sosyal devrimden korkuyor. Fakat milli olan kesim, milli devrimden korkmuyor, hatta bazı ülkelerde milli devrimin başına dahi geçebiliyor.

Nitekim Komünist Enternasyonal Programı, sömürge ve yarı sömürgelerdeki milli devrimleri ve devrimci eylemleri, dünya devriminin bir parçası olarak görmüştür. 1920'lerde Türkiye'de, Fas'ta, Suriye'de, Hindistan ve Çin'deki devrimler ve devrimci eylemler, proletarya önderliğinde değildi. Fakat Komünist Enternasyonal bunların **«uluslararası devrim zincirinin halkaları»** olduğunu belirtiyor ve Türkiye'nin burjuva-milli devrimini bu zincirin ilk halkası olarak tespit ediyordu (52).

Tasfiyeciler ise, Milli Kurtuluş Savaşımızın dünya devriminin bir parçası olduğunu kabul etmiyorlar. Hatta onu emperyalizmin karşı - devrimlerinin bir parçası olarak ilân ediyorlardı. Böylece onlar, Enternasyonalin görüşlerini, Troçki'ye göre «düzeltmeye» çalışıyorlar.

Troçkist tasfiyeciler, Lenin çağının geride kaldığını ileri sürmüşler ve Leninizme karşı sinsi bir kampanya yürütmüşlerdi. Onlar, Leninizm düşmanı görüşlerini reklâm etmek için tıpkı revizyonistler gibi çağın değiştiğini iddia etmişlerdir. Leninizme yönelttikleri paslı silahları buydu ve bu silahı Troçkilerden, Kruşçevlerden almışlardı.

TROÇKİST TEORİLERİNİZ KALPTIR MARKSİSTLER ARASINDA GEÇMEZ

Milli kurtuluş devrimlerinin inkârı, Troçkizmin temel özelliklerinden biridir. Troçkistler, bu noktada da revizyonizmin öz evladı olduklarını ispat etmişlerdir. Troçkistler, yalnız ülke halkının birleşik cephesine değil, dünya devriminin birleşik cephesine de karşı çıkmış ve her noktada emperyalizme hizmet etmişlerdir.

Aslında Ekim devrimiyle proleter devrimleri ile birlikte milli kurtuluş devrimleri çağının açıldığını görmek için, Lenin, Stalin ve Mao'nun yazdıklarını okumaya bile gerek yoktur. İnsanın gözünü dünyaya çevirmesi yeter. 1917'den bu yana bütün Asya, Afrika ve Latin Amerika kıtalarında milli kurtuluş savaşları verildi ve veriliyor. Bunu inkâr edebilmek için, ancak Troçkist olmak gerekir.

Bugün dünya devriminin birleşik cephesi üç kuvvetten oluşuyor:

1. Üçüncü dünya ülkelerinin büyük devlet tahakkümüne, yani hegemonyacılığa ve emperyalist sömürüye karşı mücadelesi. **Devletler bağımsızlık istiyor.**

2. Ezilen milletlerin emperyalizme karşı kurtuluş mücadelesi. **Milletler kurtuluş istiyor.**

3. Kapitalist ülkelerde proletarya devrimleri ve geri ülkelerde halk devrimleri için mücadele. **Halklar devrim istiyor.**

Troçkistler, milli kurtuluş savaşı ile ilgili yazılarında, devletlerin bağımsızlık mücadelelerini ve proletarya önderliğinde olmayan kurtuluş savaşlarını inkâr etmişlerdir. Ekim devrimiyle, proleter devrimleri ve aynı zamanda **sömürge devrimleri** çağının açıldığını reddetmişlerdir. Sonuç olarak dünya devriminin birleşik cephesine karşı çıkmışlar, proletarya ve halk devrimlerini müttefiksiz bırakarak, onları da imkânsız hale getirmenin teorisini yapmışlardır. Bu teori yeni değildir ve babası Troçkidir. Bu teori, Troçkizmin «saf ve doğrudan proleter devrimi» teorisinin yeni bir kisve altında piyasaya sürülmüş şeklidir. Bu teori kalptır, Marksistler arasında geçmez. Bu teori, eskiden beri emperyalistlere ve devrim düşmanlarına hizmet etmiştir, bugün de aynı şeye hizmet ediyor.

KOMÜNİST ENTERNASYONALİN PROGRAMI

TÜRKİYE'DE BURJUVA - MİLLİ DEVRİMİ: ULUSLARARASI DEVRİM ZİNCİRİNİN BİR HALKASI

Bütün dünya kapitalizminin şiddetle sarsılması, sınıf mücadelesinin keskinleşmesi ve proleter Ekim devriminin doğrudan etkisi, gerek Avrupa'da gerekse sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde bir dizi devrimlere ve devrimci eylemlere yol açtı: Ocak 1918: Finlandiya'da işçi devrimi, Ağustos 1918: Japonya'da «Pirinç Ayaklanmaları», Kasım 1918: Avusturya ve Almanya'da yarı-feodal monarşileri yıkan devrim, Mart 1919: Macaristan'da proleter devrimi, Kore'de ayaklanma, Nisan 1919: Bavyera'da Sovyetler iktidarı, **Ocak 1920: Türkiye'de burjuva-milli devrimi,** Eylül 1920: İtalya'da işletmelerin işçiler tarafından işgali, Mart 1921: Almanya'da proleter öncünün ayaklanması, Eylül 1923: Bulgaristan'da ayaklanma, 1923 Sonbaharı: Almanya'da devrimci buhran, Aralık 1924: Estonya'da ayaklanma, Nisan 1925: Fas'da ayaklanma, Ağustos 1925: Suriye'de ayaklanma, Mayıs 1926: İngiltere'de genel grev, Temmuz 1927: Viyana'da işçi ayaklanması. **Bütün bunlar,** Endonezya'da ayaklanma, Hindistan'da derin kaynaşma, bütün Asya'yı sarsan büyük Çin devrimi ile birlikte **uluslararası devrim zincirinin halkaları,** kapitalizmin derin kargaşalığa yol açan genel buhranını meydana getiren unsurlardır. (altını biz çizdik)

Komünist Enternasyonal Programı
Bölüm II, Kesim 1

Dipnotlar :

(42) **Dimitrov,** Stefan Velikof, Kemalist İhtilâl ve Bulgaristan, s. 17'den aktarıyoruz.
(43) **Ho Şi Min,** Türkiye'de İşçi Hareketi, Aydınlık, sayı 44.
(44) Birinci Doğu Halkları Kurultayı, Koral Yayınları, s. 212
(45) **Şefik Hüsnü,** Türkiye'de Sınıflar, Ülke Yayınları, s. 173 vd.
(46) **Deng Siao Ping,** Halkın Sesi, sayı 6.
(47) **Deng Siao Ping,** aynı yerde.
(48) **Stalin,** Ekim Devriminin Uluslararası Karakteri, Eserler, cilt 10, s. 207 vd. (Biz alıntıları sözü geçen yazının ilk taslağından aldık. Bkz. **Stalin,** cilt 10, s. 147 vd.) Bu çok önemli yazı Leninizmin Meseleleri kitabına da alınmıştır.
(49) **Enver Hoca,** Seçme Yazılar.
(50) **Stalin,** Ekim Devriminin Uluslararası Karakteri, Eserler, cilt: 10, s. 211.
(51) İki örnek için bkz. **Lenin,** «Çin'de Demokrasi ve Narodizm» ile «Geri Avrupa ve İleri Asya» başlıklı yazılar (Doğuda Ulusal Kurtuluş Savaşları, s. 67 ve 97).
(52) Komünist Enternasyonal Programı, Bölüm II, Kesim 1. (Leninizm, ikinci kitap, Proleter Devriminin Teorisi, Moskova 1935, Almanca baskı, s. 25-26.)

KEMALİST DEVRİM KONUSUNDAKİ YAZI DİZİSİNİ ÖNÜMÜZDEKİ SAYILARIMIZDA YAYINLAMAYA DEVAM EDECEĞİZ

İŞÇİ SINIFI! SENDİKANI SOSYAL-E

Brejnev uşakları, DİSK üzerindeki oyunlarını Taksim mitinginden sonra daha açık oynamaya başladılar. Onlar, çeşitli tertiplerle işçi sınıfını sosyal - emperyalizme köle etmeye çalışıyorlar. İşçi sınıfına musallat olan bu revizyonistlerin oyununu açığa çıkarmak, devrimcilik ve yurtseverlik görevidir.

NASIL SIZIYORLAR?

Revizyonistler DİSK'i ele geçirmek için, içten ve dıştan olmak üzere ikili bir taktik uyguluyorlar. **Birinci taktik şudur:** Bir kısım revizyonist, eğitimci vs. gibi adlar altında DİSK sendikalarına sızdırılıyor. Bunlar, yaltaklanma, eski ahbaplıklardan yararlanma gibi yollarla gerçek amaçlarını gizleyerek sendikaara kapılanıyorlar. Daha sonra ise, sosyal-emperyalist fikirlerini yaymak için her fırsatı değerlendiriyor ve etraflarında bir grup oluşturmak için her tertibe başvuruyorlar. Ele geçirdikleri sendika yayınlarını, revizyonist propaganda için kullanıyorlar. Sendikacıların sosyal-emperyalizme karşı uyanık olmamalarından yararlanarak, kendilerini «sosyalist» diye yutturup onları etkiliyorlar. Bu revizyonist sendika bürokratları, Brejnev takipçilerinin DİSK'i ele geçirmek için kullandıkları köprü başlarıdır.

DİSK içine sızmış olan bu sendika bürokratlarının çoğu, geçmişte devrimci mücadeleden kapı dışarı edilmiş oportünistlerdir. Mesela bunlardan biri, **Sıtkı Coşkun** eskiden FKF içinde yer almış ve iflah olmaz bir oportünist olduğu için kapı dışarı edilmişti. Bunlar 12 Mart'tan sonra düzenle tamamen kaynaştılar, sosyal-emperyalizme hizmet ettiler ve rollerini daha iyi oynayabilecekleri bugünlerin hazırlığını yaptılar. Sıtkı Coşkun, son DİSK mitinginde efendilerine hizmet için uygun fırsatı yakaladığını düşünerek, mikrofondan tahriklerde bulundu ve devrimcilere küfretti. Bir diğeri, **Hüsnü Dilli** ise, Fransa'da Türkiyeli işçileri CGT'nin sosyal-emperyalist uşağı yöneticilerine satarak göze girdi ve şimdi aynı işi DİSK içinde yapmaya çalışıyor. Hüsnü Dilli, DİSK Basın - Yayın Dairesi Müdürüdür ve orada sosyal - emperyalizmin reklâmını yapmaktadır.

Revizyonistler, DİSK'in en yukarı yönetim kademelerine de adamlarını sızdırıyorlar. **İbrahim Güzelce** ve **Mehmet Ertürk** bunlardandır. İbrahim Güzelce, son DİSK kongresinden önce genel sekreter olmak için yurt dışından gelmiştir. Mehmet Ertürk ise, İbrahim Güzelce'nin ortağıdır. Bu iki revizyonist, sosyal - emperyalizmin DİSK içindeki beşinci kolunun başıdır. Revizyonist Kitle ve Yürüyüş dergileri bu ikisini diğer DİSK yöneticilerinden ayırıyor ve DİSK içindeki «devrimci kanat» olarak niteliyor. Kitle, onların «işçi sınıfı enternasyonalizmini yerine koyuşları»nı, yani Rus uşaklarını göklere çıkarıyor. Nitekim DİSK mitinginde en azgın devrimci düşmanlığını ve kışkırtıcılığı bunlar yapmışlardır.

DİSK içindeki revizyonist çete, çeşitli yönetim kademelerine kendi adamlarını getirmek için her türlü tertibe baş vuruyor. Bu tertiplerden başlıcaları, seçilmiş temsilcileri kabul etmemek ve kendilerini desteklemeyen temsilci ve işçileri patronlarla anlaşarak işten attırmaktır. Mehmet Ertürk'ün has adamı DİSK 6. Bölge temsilcisi **Hikmet Arslan,** katıldığı temsilcilik seçimlerini büyük farkla kaybettiği halde, DİSK yönetimi seçimleri iptal ederek Hikmet Arslan'ı atama yoluyla tepeden temsilci yaptı. Mehmet Ertürk ve Hikmet Arslan, Profilo fabrikasındaki işçi temsilcilerini, kendilerine karşı çıktıkları için patronla anlaşarak attırdı.

İkinci taktik ise şudur: İçteki revizyonistleri, TİP ve TSİP revizyonistleri dışardan saldırı yoluyla da destekliyorlar. DİSK içinde henüz boyun eğdiremedikleri herkese azgınca küfrediyorlar. Sosyal - emperyalist uşaklığını «sosyalizm», kendilerine karşı çıkmayı «sosyalizme karşı çıkma» olarak göstermeye çalışıyorlar. Kendilerine karşı çıkan herkesi böylece sindirmeye çalışıyorlar. DİSK içindeki çete, bir yandan her türlü hile, tertip, dalkavukluk ve yaltaklanma ile DİSK'e nüfuz ederken, aynı zamanda TİP ve TSİP revizyonistlerinin koruma atışlarından da yararlanıyorlar.

Bir komünizm düşmanını tanıyalım: TİP Genel Başkanı Behice Boran

«Bugün verilmekte olan mücadele bir yanı ile de, Türkiye İşçi Partisi'nin Türkiye'nin tarihsel gelişme doğrultusuna, bugün içinde bulunduğu aşamaya uygun sosyalizmi gerçekleştirme yöntemi ile anayasanın yasakladığı komünizmin birbirinde ayırdedilmesi, her ikisinin açık seçik belirlenmesi mücadelesidir.» (Behice Boran, Türkiye ve Sosyalizm Sorunları, s. 75).

«Anayasa her türlü diktatörlüğü yasakladığı için, işçi sınıfı diktatoryasını öngören komünizm de yasaklanmış olmaktadır. Ayrıca Anayasa Mahkemesi, komünizmin, zor kullanarak iktidara geldiği, ya da geldikten sonra zora dayanarak iktidarını sürdürdüğü için kanunen yasak olduğunu, T.C. Kanununun 141. - 142. maddeleriyle ilgili kararının gerekçesinde belirtmiştir.» (Aynı yerde)

12 Mart faşist darbesi öncesinde halkın yükselen mücadelesinden darbeler yiyen Behice Boran revizyonistleri, yukardaki sözleri söyleyerek proleter devrimcilerin faaliyetlerinin yasaklanmasının çok tabii olduğunu belirtiyorlar ve faşistlerin koltuğu altına giriyorlardı.

12 Mart'tan sonra faşizmin ellerine tutuşturduğu değneklerle ayağa kalkan revizyonistler, şimdi de kalkmışlar utanmadan Çin Halk Cumhuriyeti'ne, büyük Marksist-Leninist Mao Zedung'a ve Türkiyeli proleter devrimcilere saldırmaya, iftiralarla karalamaya çalışıyorlar.

Halka, devrimcilere, dünya proletaryasına hayasızca saldıran bu revizyonist dönekleri bütün halk tanımalıdır. Onların, anti-komünizmde faşistlerden hiç de geri kalmayan sosyal - faşistler olduklarını bütün halk bilmelidir. Devrimciler, nasıl Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı yılmadan mücadele sürdürmüşler ve bu meseleyi halka anlatmışlarsa, bugün de bu sahte «sosyalistleri», gerçek anti - komünistleri teşhir etmekle yükümlüdürler.

DİSK MİTİNGİNDE REVİZYONİST PROVOKASYON

Son DİSK mitinginde, DİSK içindeki beşinci kol ile TİP, TSİP ve merkezi yurtdışında olan revizyonist parti birbirini tamamlayan bir taktik uyguladı.

Revizyonistler bu mitingin anti-faşist bir miting olmaktan çıkması ve Marksizm-Leninizme karşı bir toplantı haline gelmesi için, **önceden** bütün güçleriyle hazırlık yaptılar. Beşinci kol, içerden «devrimcilerin mitingi dağıtacakları» yaygarasıyla tedbirler alınmasını istedi TSİP ve TİP ise, aynı kışkırtmayı dışardan yürüttü. Revizyonistler, DİSK'e giderek devrimcilere saldırmak için kendilerine görev verilmesini istediklerini, dergilerinde açıkça yazıyorlar. (Kitle, sayı 77 ve Yürüyüş, sayı 25)

Revizyonistlerin DİSK mitinginde tezgahladıkları oyun şu amaçları güdüyordu: **Birinci olarak,** mitingden, işçi sınıfına sosyal - emperyalizm propagandası yapmak için yararlanmak. Devrimcilere yönelecek bir saldırı kışkırtıp başlatarak, Marksizm - Leninizmi kitlelerin gözünden düşürmek, devrimciler hakkında işçilerde yanlış bir kanaat uyandırmak. (Aynı günlerde hakim sınıflar da, CHP'ye karşı düzenledikleri provokasyonları devrimcilere malederek, tutuklamalara ve saldırılara girişerek, devrimcileri tecrit etmeye çalışıyordu. Revizyonistler, faşistlerle birlikte devrimcileri tecrit kampanyasına katıldılar.)

İkinci olarak, DİSK içinde kendi adamları haline getiremedikleri unsurları korkutarak, kendilerine çekmek amacını güdüyorlardı. Yürüyüş ve Kitle dergileri DİSK'i, «Maocu tehlikeye» karşı zamanında uyardıkları halde yeterli tedbir almamakla suçluyor ve bundan sonra akıllarını başlarına toplamalarını istiyor. Revizyonistler kendilerine teslim olmayan DİSK sendikacılarını, önce «tehlikenin» varlığına inandırıp sonra da kendi «koruyuculuklarına» almak istiyorlar.

DİSK mitinginde bir faşist saldırısına karşı tedbir alınmamıştı. Aksine hazırlıklar devrimcilere saldırmak içindi. Revizyonistler miting boyunca kışkırtmalarda bulundular. Hikmet Arslan ve adamı Philips temsilcisi **Mustafa Kalfa,** Mecidiyeköy Halk Birliği Sekreteri Gülay Büyüközden'i yalnız görerek sataşmaya kalktılar. Hikmet Aslan, arkadaşı «Seni yaşatmayacağız» diye tehdit etti. Mustafa Kalfa ise arkadaşa tükürmek istedi. Yanlarında getirdikleri bir adam Gülay Büyüközden'e sopayla vurdu. Yetişen arkadaşlarımız saldırganları bertaraf ettiler. İşte sosyal-emperyalist uşaklarının «kahramanlık»ları böyle: Yalnız buldukları bir kız arkadaşa kabadayılık.

PROVOKASYONA ALET OLANLAR

Revizyonistler devrimcilere saldırmaya kendilerini o kadar hazırlamışlardı ki, provokasyonlarına alet olan bir grup «keskin devrimci» olmasaydı, onlar bunu da yaratacaklardı. Nitekim «keskin devrimciler» kendilerine bu fırsatı sununca, sevinçle üzerine atladılar. Ne kadar sosyal faşist olduklarını ortaya koydular. Olayı büyütmek için ellerinden geleni yaptılar. Mikrofonu biri bırakıp biri alıyor, devrimcilere küfrediyorlardı.

Devrimciler revizyonist tertibi önceden gördüler. Mitingde olay çıkmasının revizyonistlerin ekmeğine yağ süreceğini tespit ettiler. Ne yazık ki, «keskin devrimciler», revizyonistlerin aleti olmaktan gene kendilerini alamadılar. Üstelik, DİSK içindeki sos-

MPERYALİST UŞAKLARINA BIRAKMA

yal - emperyalist uşaklarını değil de, CHP'yi ve henüz revizyonistlerle aynı şey olmayan Türkler'i hedef aldılar. DİSK'in nereye gitmekte olduğunu görmediler ve onu tıpkı revizyonistler gibi «CHP kuyrukçuluğu» noktasından eleştirdiler. Şimdi ise kendilerini revizyonistlere karşı korumadıklarını söyleyerek, devrimcileri eleştirmeye kalkışıyorlar. Halbuki devrimciler onları zamanında uyardılar. Troçkistler revizyonistlerin oyununa geliyor ve bizden de kendi Troçkist oyunlarına gelmemizi istiyorlar. Yani kendileri yetmiyormuş gibi, bizim de revizyonistlerin ekmeğine yağ sürmemizi talep ediyorlar. Devrimcilerin bağımsız ve doğru siyasetleri vardır. Troçkistlere bakarak bunu terkedecek değillerdir. Üstelik, Troçkistler revizyonistlerin sosyal-faşist karakterini göremiyorlar. Bu yüzden gerekli tedbirleri almayı da ihmal etmişlerdi. Devrimciler, sosyal - faşistlerle nasıl mücadele edileceğini bugüne kadar gösterdiler, **yerinde ve zamanında** gene göstermeye devam edeceklerdir.

SÜPER DEVLETLERE DAYANANLAR, YIKILMAYA MAHKUMDUR

Revizyonistler miting öncesinde ve miting sırasında uyguladıkları taktikle, DİSK üzerinde etkili olma yolunda bir adım atmışlardır. Kemal Türkler de Rus uşaklarına alet oldu ve «Maoculuğa» küfretme modasına uydu. Şimdi revizyonistler onu daha da kendilerine çekebilmek için, yaltaklanma ve tehdit şeklindeki ikili taktiklerini sürdürüyorlar.

TSİP ve TİP revizyonistleri aldıkları sonuçtan memnun görünüyorlar. Öte yandan fırsatı tam istedikleri gibi değerlendiremedikleri ve gerçek Marksistleri oyuna getiremedikleri için hayıflanıyorlar. Fakat bu açıklarını da yalanlarla kapatmaya çalışıyorlar. DİSK'teki revizyonist çete, mitingden sonraki bildirisinde, olay çıkaranları arkadaşımız Gün Zileli'nin yönettiğini ileri sürdü. Aynı günlerde merkezi yurtdışında bulunan sosyal-emperyalist uşaklarının «Bizim Radyo»su aynı yalanı tekrarladı. Halbuki Gün Zileli, «Bloksuz Türkiye için İncirlik Yürüyüşü»nde yakalandığı için, o günlerde Adana cezaevinde bulunuyordu.

Revizyonistler, DİSK yöneticilerini daha sert davranmadıkları için de eleştiriyor. Ve devrimcilere karşı daha azgın bir saldırı kampanyasının başlatılmasını körüklemeye çalışıyorlar. TSİP revizyonistleri «kürsüden küfretmenin» yetmediğini, «aniden kuşatmak, vs. gerektiğini yazıyorlar. Sosyal-faşist saldırganlığı daha da artırmanın propagandasını ve hazırlığını yapıyorlar.

Ama onların bu saldırıları koftur ve kaldırdıkları taşın altında kalacaklardır. Çünkü işçi sınıfının ve bütün halkın menfaatlarına karşı mücadele ediyorlar. Sırtlarını sosyal-emperyalistlere dayamaktadırlar. Yürüyüş, 12 Mart öncesiyle bugün arasındaki farklardan biri olarak, artık uşaklığı açıkça yapabildiklerini yazıyor. (Yalçın Küçük'ün başyazısı, Yürüyüş, sayı 25). Türkiye halkının geleneğinde emperyalizme boyun eğmek yoktur. Revizyonist uşaklar da halkın ayakları altında ezileceklerdir.

Revizyonistlerin işçi düşmanlığı ve faşizme teslimiyet şeklinde bir geçmişleri vardır. Çoğu halka ihanet etmiş döneklerdir. Şimdi başlarını doğrultmakta ve işçi sınıfının ve halkımızın faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesinden kendi efendileri için yararlanmak istemektedirler. Devrimciler ve yurtseverler onların bütün karanlık işlerini ortaya koyacaklar ve halka tanıtacaklardır.

Bütün yutsever DİSK sendikacıları bu halk düşmanı çeteye karşı çıkmalıdırlar. Bunların çevirdikleri dolaplar hakkında ne biliyorlarsa açıklamalıdırlar. Ellerini bu Brejnev uşaklarından kurtarmalıdırlar!

Bütün devrimciler ve yurtseverler, DİSK'i ve bu vasıtayla işçi sınıfımızı pençesi altına almak isteyen sosyal - emperyalizme ve onun DİSK içindeki adamlarına karşı mücadele etmelidirler.

İşçi sınıfı, sen, Türk-İş'in Amerikancı çemberini kırmak için çok çile çektin ve hâlâ çekiyorsun. Şimdi DİSK sendikana sosyal - emperyalist uşakları pençelerini atıyorlar. Sendikanı onlara teslim etme! Her fabrikada ve her yerde bunlara karşı dur! Bu işçi düşmanlarına karşı mücadele et! Ne biliyorsan dergimize yaz! Bu Brejnev uşaklarını halk içine çıkamaz hale getirmek için kollarını sıva!

Sendikanı sosyal-emperyalist uşaklarına bırakma!

BEŞ USTAYI OKU

REVİZYONİST ve TROÇKİST KİTAP ve FİKİRLERLE MÜCADELE ET!

Yeni çarlar kendi gücüne güvenme ilkesine niçin saldırıyor?

«Konuk», «Öncü» ve «Bilim» adındaki revizyonist besleme yayınevleri tarafından piyasaya sürülen anti - komünist kitapların eleştirisine, 20. sayımızda proletarya diktatörlüğü meselesiyle başlamış, 21. sayımızda da halk savaşı teorisini ele almıştık. Sosyal - emperyalist ideolojinin eleştirisine, bu sayımızda kendi gücüne güven ilkesine karşı girişilen saldırıları inceleyerek devam ediyoruz.

Brejnev takipçileri, devrimde ve sosyalizmin kuruluşunda kendi gücüne güvenmek ilkesine azgınca saldırıyorlar. Revizyonist yazarlar, millî ve sosyal kurtuluş uğruna uzun yıllar boyu kanını döken, her türlü fedakârlığa katlanan halkların ve milletlerin gücünü hiçe sayıyorlar. Onların kurtuluşa ulaşmalarını sağlayan «belirleyici etkenin», «sosyalist ülkelerin yardım ve deneyleri» olduğunu söylüyorlar. Ülkeleri, milletleri ve halkları kendi gücüne dayanarak mücadeleye atılmaya teşvik etmenin ise, onları «dünya sosyalist sisteminden koparmak» anlamına geldiğini iddia ediyorlar. (Konuk, s. 105), Sosyal - emperyalizmin sözcüleri, hayasızlığı, 30 yıl elde silah dövüşmüş olan Çin halkının, «aslında» dış yardım sayesinde kurtuluşa kavuştuğunu (bkz. Konuk, s. 104); kendi gücüne güvenerek emperyalizme ve gericilere karşı halk savaşı veren milletlerin ise «Çin'in maşası» durumuna düştüğünü (bkz. dergimizin 21. sayısındaki Kitaplar köşesi) söylemeye kadar vardırıyorlar.

Revizyonist yazarların bu iddiaları, onların devrim ve sosyalizm mücadelesine ihanet ettikten sonra, aradan geçen yıllarda emperyalizmin, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının en gerici uşakları haline gelmiş olduklarının bir kanıtıdır.

Bu revizyonistler, halkı sürekli olarak güçsüz ve çaresiz göstererek köleliğe mahkûm etmeye, burjuva diktatörlüğünü güçlendirmeye ve kendi sosyal-faşist diktatörlüklerini kurmaya çalışıyorlar. Çünkü kendi gücüne güvenerek mücadele etmek ilkesi, Marksist - Leninist devrim ve proletarya diktatörlüğü teorisinin kopmaz bir parçasıdır. Marks ve Engels, tarihi yaratan biricik gücün halk olduğunu söylemişlerdi. Lenin ve Stalin, dünyada en değerli şeyin insanlar olduğunu açıklamışlardı. Dünya proletaryasının bütün büyük öğretmenleri, daima bir ülkedeki devrimin o ülkenin kendi halkının eseri olacağını; proletarya diktatörlüğünün, ancak o ülke halkının kendi gücüne dayanarak kurulabileceğini savunmuşlardır. Çağımızda ancak proletarya, kendi ülkesinin halkını kendi gücüne dayanarak zafere ulaştırabilir.

Revizyonistlere soruyoruz: iç ve dış düşmanlara karşı, başkalarından yardım beklemeksizin, dişiyle, tırnağıyla, her türlü yokluk içinde savaşmaya hazır olmayan bir halk, bağımsızlık ve sosyalizm zaferine lâyık olabilir mi? Acaba Lenin, Büyük Ekim Devrimine önderlik ederken, hangi «dünya sosyalist sistemi»nden yardım görmüştü? Dış yardım olmadan zafere ulaşılamıyacağını söyleyen sizlerin, Millî Kurtuluş Savaşımızdaki mandacılardan ne farkınız var?

Bu anti - komünist kitapların yazarları, bir ülkenin iktisadî kalkınmasını gerçekleştirmek için de dış yardıma bel bağlaması gerektiğini savunuyorlar. Onlar, siyasî bağımsızlıklarına kavuşan ülkelerin derhal «dünya sosyalist sistemi» dedikleri şeyle bütünleşmesini ve sözümona «uluslararası sosyalist işbölümü»nü kabul etmesini talep ediyorlar. Sovyet sosyal - emperyalizminin sözcüleri, bu yüzden, kendi gücüne güvenmek ilkesine şöyle saldırıyorlar: «Bu çizgi, dünya sosyalist sistemindeki uluslararası işbölümünün **objektif gereklerine** ters düşmektedir.» (Konuk, s. 265).

Bu «objektif gerekler» nelerdir? Sovyetlerin denetimindeki «sistem» içinde, iktisadî planlamada bağımsızlığa, kalkınmada kendi gücüne güvenmeye yer yoktur. COMECON teşkilatına dahil olan ülkeler, sanayilerini bağımsız olarak geliştiremezler, hammadde kaynakları sosyal - emperyalistler tarafından yağmalanırken bütün enerji ihtiyaçlarını Sovyetlerden karşılamak zorunda bırakılırlar, geri ve dışa bağımlı tarım ülkeleri olarak kalmaya zorlanırlar. İşe bakın ki bu «uluslararası işbölümü» teorileri, 19. yüzyılın ikinci yarısından bu yana, emperyalistler tarafından geri ülkeleri sömürmekte kullanılmaktadır

Şimdi Sovyetlerin aynı şeyi «sosyalizm» maskesi altında yapmasına karşı mı çıkıyorsunuz? Demek ki siz milliyetçisiniz, hattâ «Büyük Han şovenisti»siniz ve «Çin yöneticilerinin milliyetçi politikalarını» destekliyorsunuz. Siyasî bağımsızlığın vazgeçilmez olduğunu ve bunun, bağımsız bir millî ekonominin inşasıyla tamamlanması gerektiğini mi savunuyorsunuz? Demek ki siz «soyut bir bağımsızlık»tan yanasınız, ülkenizin «kapalı köy hayatına» dönmesini istiyorsunuz. Sovyetler Birliği'nin «halktan halka katkılar»ını red mi ediyorsunuz? Aslında siz, «dünya sosyalist sistemi»nin 1968 Ağustosu'nda Çekoslovakya'ya yaptığı cinsten «uluslararası yardım»lara lâyıksınız! Sosyal - emperyalistlerin ülkemizdeki işbirlikçileri «Kitle» ve «Yürüyüş» dergileri işte böyle diyorlar.

Dayıbaşılığa son!

Toprak-İş sendikasının Söke'deki Genel Merkezi, bir bildiri yayınlayarak, pamuk toplama mevsiminin başladığı günlerde tarım işçilerini toprak ağalarına ve dayıbaşılığa karşı mücadeleye çağırmıştır. Bildiride şöyle denilmektedir:

Çukurova'da başlayan pamuk toplama işi yakında Söke ovasında da başlayacak. Toprak beyleri ve ağalar, pamuklarını bu yıl da mümkün olduğu kadar düşük ücretle toplatmanın hazırlığını yapıyorlar. Bunun için dayıbaşılar vasıtasıyla dışarıdan ucuza yatılı işçi getiriyorlar. Fakat yatılı gelen işçiler de artık yerli işçilerle birlikte hareket ediyorlar. İki ay önce Sazlıköy direnişinde Acarlar işçileri, Sazlıköy işçileri ile bir olup Hilmi Fırat'a karşı durdular. On gün önce de Çukurova'ya pamuk toplamaya inen Diyarbakır ve Antep'li işçiler, Tarsus'lu işçilerle bir olup Sendikamızın şartlarını ağaya karşı savundular. Tarsus'lu Fahri ağa, direniş karşısında 125 kuruş teklif etmek zorunda kaldı.

Sendikamız Toprak - İş'in Söke ovasında pamuk elleme işinde öne sürdüğü şartlar şunlardır:

1. Bu sene birinci el toplaması kilo başına en az 100 kuruş olmalıdır.

2. İşçilerin parasından basıcı ücreti veya dayıbaşı hakkı kesilmemelidir.

3. İşçi temsilcisine iş sahibi ayrıca yevmiye ödemelidir.

4. Toplanan pamuğun parası tarla çekisi üzerinden ödenmelidir. Bu çekiden hiç bir kesinti yapılmamalıdır.

Bunları nasıl kabul ettirebiliriz? Dayıbaşılarla işe gitmeye devam edersek bunları elde edemeyiz. Öyleyse herşeyden önce bütün ovada dayıbaşıları boykot etmeliyiz. Dayıbaşılar yerine kendi seçeceğimiz temsilcilerle işe gitmeliyiz. Sendikamızın şartlarını savunmalı ve istemeliyiz.

Dayıbaşılarla işe gitmeyi reddedersek işsiz kalacağımızı sanmayalım. Toprak beyleri pamuklarını toplatabilmek için bizlere muhtaçtır. Toprak beylerine karşı atacağımız ilk adım, bütün dayıbaşıları reddetmektir.

O halde gayrete gelelim, cesaretsizlikten sıyrılıp derhal toplanarak temsilcilerimizi seçelim. Temsilcilerimiz vasıtasıyla şartlarımızı toprak beylerine duyuralım. Alın terimizden dayıbaşılara pay vermeyelim.

TOPRAK BEYLİĞİNE VE AĞALIĞA SON
TOPRAKLAR BİZİMDİR

● HALK, POLİSİN ZORBALIĞINA KARŞI KOYDU; «HALKIN SESİ» SATAN GENÇLERİ KORUDU!

23.9.1975 günü Kadıköy İskelesi önünde «Halkın Sesi» dergimizi satan bir gurup genç, polisin saldırısına uğradı. Polis gençlerin ellerindeki dergileri almak ve onları karakola götürmek istedi. Gençler ise, dergi satmanın kanuni hakları olduğunu, aynı derginin 10 metre ilerde bayide de satıldığını söyleyerek direndiler. Polisler gençleri zorla götürmeye kalkınca vapurdan çıkıp oraya toplanan kalabalık bir halk topluluğu polislere karşı koydu. Halk, gazete satmanın gençlerin hakkı olduğunu, bunu engellemenin zorbalık olduğunu haykırarak polislerin üzerine yürüdü. Polisler gençleri bırakmak zorunda kaldı. Fakat dağılmakta olan kalabalık arasından bir vatandaşı polisin zorbalığına karşı çıkanlardan olduğu için yakalayıp karakola götürdüler. Bunu öğrenen halktan bir gurup bu sefer de karakol önünde gösteri yaptı. Halkın Sesi'nin halka ulaşmasını engellemeye çalışan faşist zorbalara halk karşı koyuyor ve sesini yükseltiyor.

Faşistler halkın sesini susturamayacaklarını görüyorlar.

Faşist zorbalığa karşı çıkalım, demokratik haklarımızı sonuna kadar savunalım. Halk bizimle beraberdir.

Kadıköy'den
Bir devrimci

İZMİR TARİŞ'TE DİRENİŞ

İzmir'de Tariş Üzüm işletmesinde çalışan 550 işçi direnişe geçti. Tariş'in İzmir'deki üzüm ve incir işletmelerinde, iplik ve yağ fabrikalarında binlerce işçi çok zor şartlar altında çalıştırılmaktadır. Özellikle üzüm ve incir işletmelerinde ortaçağdan kalma baskı ve sömürü metodları uygulanmaktadır. Buralarda ya sendika yoktur, veya işçilerin bütün haklarını patrona peşkeş çeken sarı Tek Gıda-İş sendikası vardır. 8 saatlik iş günü uygulanmamakta, işçiler zorla 12 saat çalıştırılmaktadır. İşçiler dayağa, küfüre maruz kalmaktadırlar. Ücretler çok düşüktür. On yıllık işçiler 300 lira haftalık almaktadırlar. Ayrıca fazla mesai ücretleri ve pazar mesaisi ücretleri verilmemektedir.

MC hükümetinin kurulmasıyla beraber, Tariş işletmelerindeki baskılar artmıştır. Genel müdürlüğe Odalar Birliği Genel Sekreteri Orhan Davut getirilmiştir. Bu tayinle birlikte, Tariş işletmelerindeki ilerici ve yurtsever memurlar ve işçiler atılmaya başlanmıştır. Bunların arasında, yerine eski Manisa Ülkü Ocakları yöneticilerinden faşist Osman Yılmaz'ın getirildiği Alsancak Üzüm İşletmeleri müdürü de vardır. Faşist müdür bir iki ay içinde 80 işçinin işine son vermiş, fabrikaya MHP faşistlerini doldurmaya başlamıştır. Bunlar işçilere yaptıkları eziyeti kız işçilere sarkıntılık etmeye kadar vardırmıştır. TARİŞ işçilerinin, faşist idareye ve onun kuklası durumundaki Tek Gıda-İş sendikasına karşı ilk direnişleri sendika temsilciliği seçimleri sırasında oldu. İşçiler en güvendikleri arkadaşlarından bir temsilci adayı listesi hazırladılar. Sendika buna karşı yine patron adamlarından oluşan bir liste ile ortaya çıktı. Seçimler sırasında bir çok sahtekarlığa ve hileye başvurdular. İşçiler seçimi 4 oy farkla kaybettiler. İşçilerin listesindeki üç temsilci adayı da, daha sonra işten atıldı. Bunun üzerine işçiler arasındaki direniş isteği hız kazandı.

Bu arada Bornova'daki üzüm işletmesinde üç gün arka arkaya başlatılan direniş her seferinde polisin ve faşistlerin zorbalığı ile bastırıldı. Buradaki işçi önderleri Alsancak'a sürülerek, işçiler polis copu altında zorla çalıştırılmaya başlandı.

Alsancak üzüm işletmelerindeki direniş Pazartesi günü başladı. İşçilerin büyük bir çoğunluğu Besin-İş sendikasına üye olmuşlardı. O güne kadar işten atılan işçiler, fabrika önünde ba-

Tariş işçilerinin direnişi TSİP revizyonistlerinin baltalama

Orta çağdan kalma baskı ve sömürü metodlarına karşı direnişe geçen Tariş işçileri «faşist iktidar» «Bağımsız Türkiye» diye bağırdılar.

● ÇAMGAZ İŞÇİLERİ BÖLÜCÜ TROÇKİSTLERE CEVAP VERİYOR

İki Troçkist tasfiyeci dergimizin 21. sayısında Çamgaz işçilerinin mücadelesini anlatan bir yazıyı ele alarak, Halkın Sesi'ne, Çağdaş Metal-İş sendikası İstanbul Şubesi yöneticilerine ve Çamgaz işçilerine saldıran bir bildiri yayınladılar. Fabrikayla ve işçilerin mücadelesiyle bir ilgileri olmayan troçkistler, böylece devrimcilere çamur atabileceklerini sandılar. Çamgaz işçileri bildiriyi nefretle karşıladılar ve aşağıdaki cevabı dergimize gönderdiler:

«BÜTÜN HALKIMIZA AÇIKLIYORUZ,

«Baştemsilci imzasıyla, sendikamıza, birlikte mücadele ettiğimiz arkadaşlarımıza ve Halkın Sesi Dergisine saldıran bir bildiri yayınlandı. Bu bildiri ile hiç birimizin ilgisi yoktur. Ayrıca bu bildiriyi baştemsilci değil ÇAMGAZ dışında iki TROÇKİST yazmış, baştemsilcinin ismini de kendilerine alet etmişlerdir... Sendika ve arkadaşlarımız hakkında söylenenler baştan aşağı yalandır... Bunları nefretle reddederiz. Biz baştemsilci ve diğer iki kişiyi çağırarak bu yazdıklarının tek tek hesabını sorduk... «Biz hatalıyız bu bildiriyi dağıttığımız yerlerden tek tek toplayıp geriye getireceğiz» dediler.

«Bunlar kendilerine tekke kurmak için, mücadelemizin en fazla birliğe ihtiyacı olduğu bir sırada ÇAMGAZ mücadelesini bölmek üzere faaliyete giriştiler... Biz mücadelemizde bize yardım eden bütün kuruluşlara ve devrimcilere kapımızı açık tuttuk. Bundan sonra da tavrımız değişmeyecek. Fakat bölücülük yapanları ve mücadelemizde ayrı bir tekke yaratmayı esas gaye edinenleri kesinlikle aramıza almayacağız ve hak ettikleri cevabı vereceğiz. Bugüne kadar sendikacı arkadaşlarımızla omuz omuza mücadele ettik. Bütün kararları ortak aldık, ortak uyguladık, en kötü günlerimizde kaderimizi paylaştık. Arkadaşlarımıza ve birliğimize güvenimiz tamdır. Bölücü faaliyetler birliğimizi bozamayacaktır».

«24 ÇAMGAZ İŞÇİSİ»

● ÇAMGAZ'DA GREV VE DİRENİŞ YENİDEN BAŞLADI

Dergimizin 17. ve 21. sayılarında yeralan Demirkapı'daki Çamgaz tüp fabrikası işçilerinin mücadelesi, patronun toplu sözleşmelerde işçilerin

...çabalarına rağmen sürüyor.

sın toplantısı yaptılar. Bu toplantıya devrimciler de katıldı. Polis işçi olmayanların ayrılmasını isteyince, işçiler buna karşı çıktılar. Polis halka gaddarca saldırdı. İşçilerden ve devrimcilerden 27 kişiyi coplayarak ve yerlerde sürükleyerek götürdü. İşçiler öğle tatilinden sonra çalışmamaya karar verdiler. «Yeter artık bu zulüm», diyerek şalterleri indirdiler. Fabrika içinde direnişi başlattılar.

Bu arada patron direnişi kırmak amacıyla fabrikadan mal çıkartmak için kamyonlar getirtti. İşçiler fabrikanın önünde oturarak, patronun çabasını boşa çıkartmaya çalıştılar. Bunun üzerine polis işçilere saldırdı. Bir çok işçi yaralandı. 40 kişi coplanarak polis tarafından götürüldü.

İşçiler, direnişi kırmaya çalışan faşistlere hakettikleri cevabı veriyorlar. Direniş meydanında sık sık «faşist iktidar», «Bağımsız Türkiye» sloganları haykırılmaktadır. Fabrikanın çevresindeki halk işçileri candan destekliyor. Turyağ, Sümerbank, Tekel Yaprak Tütün fabrikalarından işçiler sık sık direniş meydanına geliyorlar. Gültepe belediyesinden gelen 100 Belediye işçisi, işçi dayanışmasının güzel bir örneğini verdiler.

Fabrikada bir iki TSİP'li işçi var. Bunlar mücadelelerin en önünde yer alan en fedakâr, en devrimci işçileri direnişin yönetiminden uzaklaştırarak, mücadeleyi baltalamaya çalışıyorlar. Anti - komünist propaganda yaparak, devrimcileri işçilerden koparacaklarını sanıyorlar.

TSİP revizyonistleri direnişi destekleyen CHP li yurtseverlere de saldırıyorlar. TSİP Tariş grevinde grev kırıcı, bozguncu ve faşist yardakçısı bir rol oynamaktadır.

TARİŞ ÜZÜM
İŞLETMELERİNDEN ATILAN
İŞÇİLERİN
BASINA AÇIKLAMASI

«11. 9. 1975 tarihinde yapılan işçi temsilciliği seçiminde adaylığını koyan bizler, hiç bir gerekçe gösterilmeksizin atıldık... Tariş'e doldurulan faşistler, çalışmayıp işçilerin arasında gezmekte ve faşist propaganda yapmaktadırlar. Faşist müdür, bu beslemeleri desteklemektedir... İşletmeye gelir gelmez kapı arkalarına ve camlara faşist sloganlar yazmışlar ve gamalı haçlar çizmişlerdir. Faşistler işçileri, şöyle tehdit ediyorlar: «Biz müdürün adamlarıyız. Buradan hepinizi temizleyeceğiz, Ya başbuğ Türkeş'in tarafını tutarsınız ya da biz size yapacağımızı biliriz.»

«Faşist iktidar sadece TARİŞ'te değil bütün yurtta halkımıza zulmediyor...

«Bu bir avuç parababasının ve toprak ağasının iktidarı ki, Rus emperyalistlerinin kredilerine kucak açıp, ülkemizi onların sömürgeci emellerine peşkeş çekiyor. Yeter artık! Ne Rus malı, ne Amerikan malı hiçbir zincir istemiyoruz.

«TURYAĞ, BMC, TARİŞ - İplik fabrikalarındaki işçi arkadaşlarımızın zalim patronlara karşı verdikleri mücadeleler, mücadelemize örnek olsun.

KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİ PARABABALARI VE İŞÇİYİ SATAN SARI SENDİKALAR!

KAHROLSUN FAŞİZM!

NE AMERİKAN NE RUS ÇİZMESİ YAŞASIN EMEKÇİ HALKIN BAĞIMSIZ TÜRKİYESİ!»

KOÇTUĞ'DA DİRENİŞ

KOÇTUĞ Denizcilik ve Ticaret işyerinde çalışan işçiler, sendikalaşma mücadelesinde önderlik eden arkadaşlarının işten atılması üzerine direnişe geçmişlerdir. Aşağıda arkadaşlarımızın Koçtuğ işçileriyle yaptıkları röportajı yayınlıyoruz.

Soru — **Direnişinizin sebebi nedir?**

Cevap — «Sendikaya üye olduktan sonra işveren önce beş arkadaşımızı iyi çalışmadıkları gerekçesiyle işten çıkardı. Bu tamamen uydurma bir gerekçeydi. Daha sonra patron attığı işçi adedini arttırmak isteyince iş kanununun 24. maddesi gereğince işçi azaltmaya gittiğini belirterek onüç arkadaşımızı daha işten attı. Fakat aynı tarihte iki yeni işçi aldı. Daha sonra işten atılan arkadaşlara eğer sendikadan ayrılırlarsa tekrar işe alınacaklarını adamları vasıtasıyla söylediler. Patronun adamları bir patron sendikası kurmaya giriştiler. İşten çıkarmadan önce bizi sendikamızdan ayrılmaya teşvik ettiler. Atıldığımız ihbar edildikten sonra bile eğer sendikadan ayrılırsak tekrar işe alabileceklerini söylediler. İşten atılan arkadaşların hepsi işyerinde önder durumunda bulunan arkadaşlardı.

«İşten atıldığımızın bildirildiği akşam bütün arkadaşlar sendikada toplandık. Oybirliği ile direniş kararı verdik. Sendikalı olan bütün arkadaşlar, tam bir birlik içinde hareket ediyorlar. Sendikaya üye olmayan arkadaşlar da bizi gönülden desteklediklerini belirterek direnişe katıldılar. Burada çalışan arkadaşlar hepimiz, bilinçli olarak bu mücadeleye katıldık ve bilinçli olarak birlik halinde davranıyoruz. Direnişimizin amacı iş güvenliğinin sağlanmasıdır. Çeşitli gerekçelerle patronun keyfine göre aniden işten atılmak istemiyoruz. Hakkımız olan işgüvenliğimiz meselesi hallolana ve atılan bütün arkadaşlarımız tekrar işe alınıncaya kadar direnişimiz başarıyla sürecektir, yekvücut olarak bütün arkadaşlar buna kararlıyız.»

Soru — **Kaç İşçi Çalışıyor?**

Cevap — «İşyerinde doksan işçi çalışıyor ve bunlardan sendikalı olan yetmiş tanesi direnişe tam olarak katılıyorlar; sendikalı olmayanlar da destekleyerek işbaşı yapmadılar.»

Soru — **Patron direnişten sonra size işbaşı yapmanız için zorlamada bulundu mu?**

Cevap — «Direnişin başladığı gün sabah patronun adamı olan odacıbaşı Mehmet Osmanoğlu adlı şahıs önce küfür ve sözlerle bizi tahrik etmeye çalıştı. Daha sonra gene patronun adamlarından olan çaycı ile birlikte bize saldırdılar. Odacıbaşının elinde keser vardı. Bütün arkadaşlar birlik halinde bunlara hadlerini bildirdik ve keseri ellerinden aldık. Fakat bir arkadaşımız bir keser darbesi, bir başka arkadaş da yumruk yedi.

Hakkımızı vermezlerse kesinlikle çalışmayacağız. Patron atılanları ücretli izinli saymak gibi bir oyalama takdiğine başvurmak istedi fakat bunu yutmadık.

«Biz direnişte olan Koçtuğ Denizcilik Ve Ticaret Anonim Şti. İşçileri İŞ GÜVENLİĞİ HAKKININ HERYERDE VE BİZİM İŞYERİNDE ANCAK, MÜCADELE İLE KAZANILACAĞINA INANIYOR, BÜTÜN SENDİKALARI VE İŞÇİLERİ MÜCADELEYE ÇAĞIRIYORUZ.»

taleplerini kabul etmemesi üzerine yeniden başladı.

Sendikalaşmayı önlemek için, işçiler üzerinde her türlü baskıyı yapan Çamgaz Patronu Metin Çam, işçilerin 52 günlük direnişi sonucunda, gerilemek zorunda kalmış ve ÇAĞDAŞ METAL-İŞ sendikasıyla toplu sözleşmeye oturmuştu.

Patron bu defa da toplu sözleşmelerde işçilerin saat ücretlerine istedikleri 4 liralık zamma karşılık, 50 kuruş zam yapmak istedi. Bunun üzerine sendika grev kararı aldı. Patron Metin Çam, mahkeme kararlarını ve kanunları tekrar çiğneyerek, lokavt yaptığını açıklayarak, işçilerin işine son verdi.

Uzun zamandır patronun her türlü baskısı altında çalışan işçiler, patronun bütün bu kanunsuzluklarına karşılık yılmadan mücadele edeceklerini açıkladılar. Bir işçi arkadaş şöyle dedi: «Bizim zaten kaybedecek bir şeyimiz yok. Aç kalsak bile buradan ayrılmamaya karar verdik. Ya patron isteklerimizi kabul edecek, ya da fabrikayı kapatıp gidecek.»

Çamgaz işçileri birliklerine ve mücadele azimlerine güveniyorlar. Geçen direnişte olduğu gibi devrimcilerin ve bütün halkın desteğini bekliyorlar.

● SÖKE SAZLIKÖY'DE AĞA BASKISI SÜRÜYOR

Sazlıköy'ün büyük toprak ağası Hilmi Fırat, pamuk toplama mevsimi yaklaştıkça baskı ve tehditlerini artırıyor. Biz Sazlıköylü devrimci işçiler, sendikamız Toprak-İş'in yeni afişlerinden köyümüze de yapıştırdık. Ağa paralı adamlarına, bizim afişlerimizi yırttırıyor. Bu adamlarına silah dağıtıyor, böylelikle köylüleri yıldırabileceğini zannediyor. Ama köylülerimiz hiç bir zaman yılmayacaklardır. Hilmi Fırat'ın adamları köylüleri yıldırmak için dedikodudan medet umuyorlar. Sağda solda gördükleri bacılarımıza, kardeşlerimize, «Yeni gelen Aydın valisi Sazlıköylüler için bir alay jandarmayı hazır tutuyor, eğer pamuk toplama mevsiminde gene direniş olursa üzerinize sürecek» diyerek, köylülere korku salmaya çalışıyorlar. Gerçekte onlar Sazlıköylülerden korkuyorlar. Çünkü onlar çapa zamanındaki direnişte birleşen köylülerin ne kadar güçlü olduklarını gördüler.

Bunun yanısıra, Hilmi Fırat'ın ortakçılarından bir kısmı, terörle yıldıramadıkları devrimci işçilere rüşvet teklif ediyor Ama hiç birini satın alamıyorlar. Ağalardan hesap sorma vakti geldi. Yıkılsın ağalık, toprak köylünün.

Sazlıköyden
Bir Devrimci

● TURHAL ŞEKER FABRİKASINDA BASKI VE ZULÜM DÜZENİ

Turhal Şeker Fabrikası 1930 yılında kurulmuş Türkiye'nin en eski fabrikalarından biridir. Çileli Anadolu köylüsünün teriyle suladığı topraklarda yetişen en iyi cins şeker pancarı, bu fabrikada işlenir.

Biz Erkek Sanat Enstitüsü mezunları olarak fabrikanın bakım kısmında işe başladık. Kadroya daimi olarak geçmiş kişiler (mühendisler, ustalar) bize devamlı baskı yapıyorlar. İlerici gazete ve dergileri okumamız yasak. Faşist gazetelerin okunması için baskı yapılıyor.

1974 - 1975 sonunda, mevsimlik işçileri sorgusuz sualsiz attıkları gibi bizleri de çıkaracaklarını söylediler. Biz de baskıları protesto eden bir bildiri yayınladık. Patronun adamları bildirilere el koyarak üç işçi ve bir öğretmen arkadaşımızı tutuklattılar. Bizleri de hiç bir hak vermeden işten attılar. Suçumuz patronlara, faşist iktidara ve emperyalizme karşı mücadele etmekti. Kahrolsun ABD ve Rus sosyal - emperyalizmi

C. Özgün

● MALATYA'DAKİ DEVRİMCİ KURULUŞLARIN İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI MÜCADELE ÇAĞRILARI

Malatya'daki devrimci kuruluşlar, Malatya Halk Birliği ve Malatya Yüksek Öğrenim Derneği birer bildiri yayınlayarak, iki süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği'ne karşı Malatya halkını ve gençliğini mücadeleye çağırmışlardır. Malatya Halk Birliği'nin bildirisinde şöyle deniliyor:

«Biz yurdumuzun ne Amerika'nın ne de Rusya'nın teşkil ettiği eşkiyalar kampında yer almasını istemiyoruz. Topraklarımızda tek bir yabancı asker istemiyoruz. Bağımsız bir dış politika Kıbrıs'da işgale son vermeye bağlıdır. İşgalde direnmek iki süper devlet önünde baş eğmek ve yalnızlıktır. Halkımızın iki süper devlete karşı yürüttüğü mücadeleyi ne Amerikancı MC faşistleri, ne de Rus işbirlikçisi revizyonistler durdurabilir.»

«Ne Amerikan, Ne Rus Çizmesi, Emekçi Halkın Bağımsız Türkiyesi».

Malatya Yüksek Öğrenim Derneği'nin bildirisi ise şu noktalara değiniyor:

«Dünya halkları haykırıyor: BAŞ DÜŞMANLARIMIZ İKİ SÜPER GÜÇTÜR.

«Her kim ki bu gerçeği görmüyor ve yerimiz üçüncü dünyadır demiyorsa bilsin ki, ABD emperyalistlerinin ve SSCB emperyalistlerinin halkımıza karşı destekçisi durumundadır. Ülkemizdeki ABD emperyalistleriyle savaşırken, SSCB emperyalistlerinin ülkemizde hegemonya kurma ve dünyada yayılma siyasetleriyle mücadele edeceğiz. Emperyalistler ve yerli gericiler (oligarşi) halkımızın karşısında kağıttan kaplandırlar.

«Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Bloksuz Türkiye, Ülkelerin Bağımsızlığı, Milletlerin Kurtuluşu ve Halkların Devrimi İçin İleri, Kurtuluş Bizimdir.»

Çin Hükümeti ve halkı Angola'nın Milli Bağımsızlık Mücadelesini daima desteklemiştir

Çin Halk Cumhuriyeti Başbakan Yardımcılarından Li Sien - nien, Zambiya Birleşik Millî Bağımsızlık Partisi Genel Sekreteri Aleksandır Grey Zulu ve beraberindeki heyet için 13 Eylül günü Pekin'de verdiği yemekte, önemli bir konuşmâ yapmıştır. Li Sien - nien, Afrika millî kurtuluş hareketlerinin sözümona «doğal müttefiki» pozuna bürünen Sovyet sosyal - emperyalizmini mahkum etmiş, özellikle Angola konusunda şunları belirtmiştir:

«Ard niyetleri olan bu süper devlet, Afrika Birliği Örgütü tarafından tanınan üç Angola kurtuluş örgütü arasında nifak tohumları saçmak için elinden geleni yapıyor ve Angola'nın millî birliğini baltalıyor. Hattâ Angola'da kardeşi kardeşe kırdırtmayı amaçlayan bir iç savaşı tahrik etmek için, ülkeye açıktan açığa bol miktarda silah gönderiyor ve böylece Angola halkının bağımsızlık sürecini ciddî bir şekilde kesintiye uğratıyor.»

«Çin hükümeti ve halkı, öteden beri verdiği millî bağımsızlık mücadelesinde Angola halkını desteklemiştir. Portekiz sömürgeci yönetimine karşı silahlı mücadele içinde doğan üç Angola kurtuluş örgütüne her zaman eşit davrandık ve onlara dostça yaklaştık, elimizden geldiği kadar onların mücadelesine yardımcı ve destek olduk. Bu örgütlerin, genel durumu göz önünde bulundurularak ve Angola'nın millî çıkarlarından hareketle, aralarındaki anlaşmazlıkları barışçı görüşmelerle çözmelerini, düşmana karşı ortak mücadelede birleşmelerini ve gündemde olan Angola'nın millî bağımsızlığını gerçekleştirmek için çalışmalarını kesinlikle savunuyor ve içtenlikle diliyoruz.»

Pravda'nın yeni yalanları

Bu yazı, Fransa Marksist Leninistlerinin günlük gazetesi Hümanite Ruj'un (Kızıl İnsanlık) 13 Eylül 1975 tarihli sayısında yayınlanmıştır.

Geçen gün «Pravda», «Amerikan ve Çin temsilcileri Pekin'de gizlice buluşup Angola'daki FNLA'ya yapacakları askerî yardımı birlikte örgütlediler» diye yazarken, TASS Ajansı da şu haberi veriyordu: «Pekin'den yönetilen Maocular, Portekiz karşı-devrimcileriyle birleşip Portekiz komünistlerine saldırmaktadırlar ve bu saldırı yalnızca propaganda planında kalmıyor...»

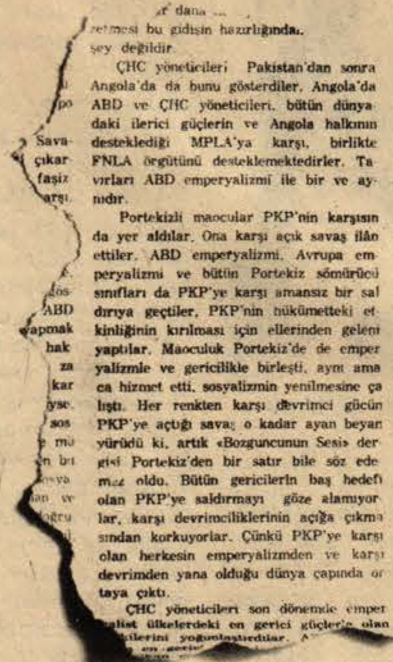
Rus sosyal-faşist yöneticilerinin Çin'e ve Marksist - Leninistlere yöneltikleri yeni iftiralar bunlardır.

Bu durum, savaşa yol açacak etkenleri arttıran bir yayılma siyaseti izleyen bu döneklerin, bütün dünyada devrimci etkenlerin artması karşısında içine düştükleri şaşkınlığın bir kanıtıdır.

Gerçeğe bakalım: Angola'daki iç savaşın caniyane sorumluluğu kimin omuzlarındadır? Luanda limanına her gün yeni silah yükleri ni kim boşaltıyor? Afrika yurtseverlerini birbirlerini katletmeye kim teşvik ediyor? Bütün bunları yapan, eski Portekiz sömürgeciliğinin yerini alıp rakibi Amerika'yı geride bırakmak isteyen Rus sosyal-emperyalizmidir...

Portekiz'e gelince: Kim, artık kesinlikle iktidara gelmiş olduğu zannıyla, yüzlerce Marksist-Leninist militan ve yöneticiyi tutuklamaya ve hapse atmaya girişmişti? PKP (M-L)'nin yönetimindeki «İşçi-Köylü İttifakı» (AOC) örgütünü ve MRPP gibi diğer örgütleri kim yasaklıyordu? Bütün bunları yapan, Moskova'nın gırtlağına kadar paraya boğduğu Kunhal'in sosyal-faşist kliğidir...

PRAVDA'NIN VE TASS'IN YALANLARINI TÜRKİYE'DE KİMLER TEKRARLIYOR?

...r dana ...
...etmesi bu gidişin hazırlığında.
...şey değildir.

ÇHC yöneticileri Pakistan'dan sonra Angola'da da bunu gösterdiler. Angola'da ABD ve ÇHC yöneticileri, bütün dünyadaki ilerici güçlerin ve Angola halkının desteklediği MPLA'ya karşı, birlikte FNLA örgütünü desteklemektedirler. Tavırları ABD emperyalizmi ile bir ve aynıdır.

Portekizli maocular PKP'nin karşısında yer aldılar. Ona karşı açık savaş ilân ettiler. ABD emperyalizmi, Avrupa emperyalizmi ve bütün Portekiz sömürücü sınıfları da PKP'ye karşı amansız bir saldırıya geçtiler. PKP'nin hükümetteki etkinliğinin kırılması için ellerinden geleni yaptılar. Maoculuk Portekiz'de de emperyalizmle ve gericilikle birleşti, aynı amaca hizmet etti, sosyalizmin yenilmesine çalıştı. Her renkten karşı devrimci gücün PKP'ye açtığı savaş o kadar ayan beyan yürüdü ki, artık «Bozguncunun Sesi» dergisi Portekiz'den bir satır bile söz edemez oldu. Bütün gericilerin baş hedefi olan PKP'ye saldırmayı göze alamıyorlar, karşı devrimciliklerinin açığa çıkmasından korkuyorlar. Çünkü PKP'ye karşı olan herkesin emperyalizmden ve karşı devrimden yana olduğu dünya çapında ortaya çıktı.

ÇHC yöneticileri son dönemde emperyalist ülkelerdeki en gerici güçlerle olan ...ilerini yoğunlaştırdılar. ...

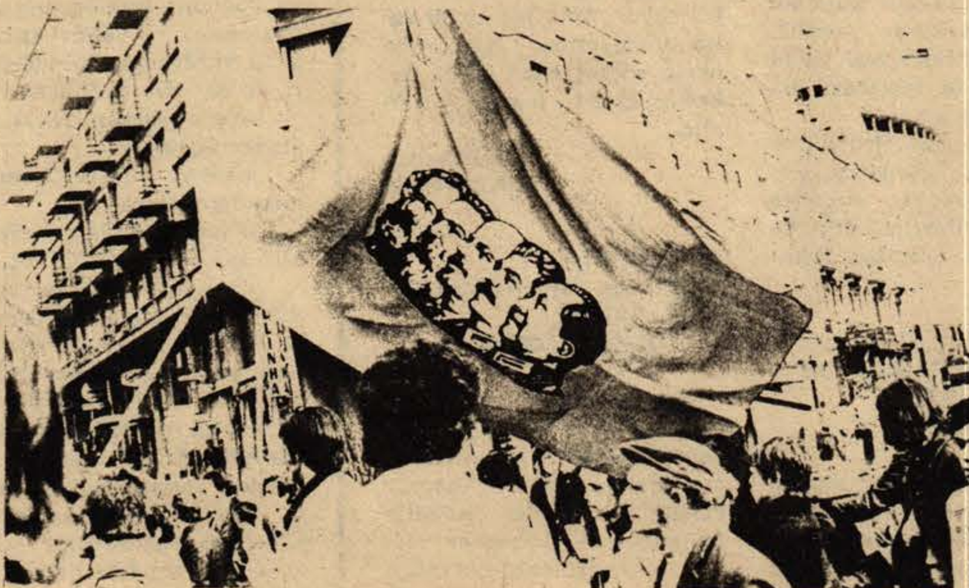
Kitle, sayı 77, 29 Eylül 1975

Portekiz: Kahrolsun sosyal-emperyalizm!

İsviçre Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in aylık organı Oktobır (Ekim) dergisinin Ağustos 1975 tarihli 89. sayısında yayınladığı bir makalenin bazı bölümlerini okuyucularımıza sunuyoruz.

(...) Portekiz'de, ABD kuklası Salazar ve Kaytano'nun eski faşist rejimi yıkılmış bulunuyor. Bugün Portekiz'e hakim olmak için herkesten fazla didişen iki süper devlet, ülke içinde en gerici iki hizbi - faşist ve sosyal - faşist kesimleri oluşturuyor. Ama Portekiz'deki liberal burjuvazi ya da millî burjuvazi, kendi millî ekonomisinin gelişmesini engelleyen eski sistemden bir kere kurtulduktan sonra Portekiz ekonomisini bir daha iki süper devletten birine teslim etmek istemiyor. Bugün SSCB ile onun ajanları olan Kunhal ve hempaları, en saldırgan tutum içinde olan güçtür. Bunlar, sosyal - emperyalist hegemonya ve yayılma siyasetine hizmet etmek için, Portekiz'de, utanmadan «proletarya diktatörlüğü» adını verdikleri, yeni bir sosyal - faşist diktatörlük kurmak istiyorlar. ABD çok mevzi kaybetmekle birlikte, bunu kolayca kabullenmiyor ve boyun eğmiyor. Özellikle Avrupa'nın kapitalist ülkeleri tarafından desteklenen Portekiz burjuvazisi ise, sosyal - faşist ve faşist tehlikeye karşı liberal burjuva demokrasisini savunuyor.

SSCB, Portekiz'e «kültürel ve bilimsel temas» heyetleri yollayarak işe koyuldu. Bu heyetler kısa zamanda casuslar ve askerler haline dönüştüler. SSCB, ülkenin yeniden inşası için yardımda bulunduğunu iddia ediyor, oysa aslında Portekiz ekonomisini yağmalıyor. SSCB, İspanya'dan litresi 60 sente aldığı şarabı Portekiz'den litresi 40 sente alıyor. Portekiz'deki dükkanlarda 50 franga satılan ayakkabılar SSCB tarafından 7.50 franga ithal ediliyor. Kendisi dışarıya bol miktarda kereste ve sardalya ihraç eden Portekiz'e, zorla kereste ve sardalya satıyor. Üstelik Portekiz patronlarına konserve sardalya satmak için, tam da Portekiz balıkçılarının sosyal ve iktisadî hakları uğruna greve başladıkları bir zamanı seçiyor! SSCB, Portekiz'e petrolü, sanayileşmiş ülkelere sattığından yüzde 120 - 200 oranında daha pahalıya satıyor. Böylece tıpkı COMECON'daki peyklerini yaptığı gibi bu ülkeyi de sömürüyor. Dahası var: kırk bin işçinin Lizbon meydanlarını doldurup ülkedeki NATO birlik ve üslerinin kaldırılmasını talep ettiği bir sırada, sosyal - emperyalistler gemilerinin Portekiz limanlarından yararlanması hakkını talep ediyorlar. Bilindiği gibi balıkçı gemileri diye gösterilen bu gemiler, aslında askerî casusluk gemileri, savaş gemileridir...

(...) Bütün Avrupa için olduğu gibi Portekiz için de baş tehlike, iki süper devlet arasındaki rekabet ve özellikle Rus sosyal - emperyalizminin taarruzudur. Bizim ülkemizde revizyonistlerin pek güçlü olmadıklarını söyleyenlere, darbeden önce revizyonistlerin zayıf oldukları ve kitleler içinde hâlâ zayıf olmaya devam ettikleri Portekiz'de cereyan eden olayları, yıkıcılık ve sızma yoluyla nasıl kısa zamanda efendilik taslamaya başladıklarını gösteriyor ve şunu hatırlatıyoruz: Önemli olan, sayıları değil, iktisadî ve siyasî temelleridir- arkalarında, SSCB süper devleti bulunuyor.

Portekiz halkı ne faşist bir diktatörlük, ne de sosyal - faşist bir diktatörlük istemiyor. Portekiz halkı sosyal - emperyalist tehlikeyi de, faşistlerin hamlelerini de yerle bir edecektir, çünkü ancak bu sayede, ülkenin bağımsızlığını kesinlikle kazanıp koruyabilir ve proletarya devrimine doğru ilerleyebilir. Portekiz halkının mücadelesi, iki süper devlete karşı dünya çapındaki mücadelenin ve özellikle Avrupa ülkeleri ve halklarının halen Avrupa'daki en tehlikeli düşman olan sosyal - emperyalizme karşı mücadelelerinin bir parçasıdır.